Bosna i Hercegovina Босна и Херцеговина

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босна и Херцеговина

Predmet br.: S1 1 K 003345 10 Kri

Datum: **objavljivanja 20.12.2011. godine**
pismenog otpravka 13.02.2012. godine

Pred sudskim vijećem u sastavu:

sudija Enida Hadžiomerović, presjednik vijeća
sudija Mira Smajlović
sudija Zoran Božić

PREDMET TUŽILAŠTVA BOSNE I HERCEGOVINE
protiv
Srpka Pustivuka

PRESUDA

Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine: Vesna Ilić

Branilac optuženog: Slavko Ašćerić, advokat iz Sarajeva

U IME BOSNE I HERCEGOVINE

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudije Enida Hadžiomerović kao predsjednice vijeća, te sudija Mire Smajlović i Zorana Božića kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog savjetnika-asistenta Emila Pinkas u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Srpka Pustivuk, zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stav 1. tačke a), c) i e) u vezi sa članom 180. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH) i članom 29. KZ BiH, povodom optužnice Tužilaštva Bosne i Hercegovine broj:T 20 0 KT RZ 0000521 05 (KT-RZ-62/05) od 29.07.2010. godine, nakon održanog javnog glavnog pretresa, sa kojeg je dijelom bila isključena javnost, u prisustvu tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine Vesne Ilić, optuženog Srpka Pustivuk i branioca optuženog, advokata Slavka Ašćerića, donio je i javno objavio dana 20.12.2011. godine slijedeću:

P R E S U D U

Optuženi: PUSTIVUK SRPKO, zv. „Srle", sin Riste i majke Mire rođene Andrić, rođen 19.03.1963. godine u Visokom, JMB ..., državljanin ..., po nacionalnosti ..., sa prebivalištem u ..., penzioner, razveden, otac dvoje djece, neosuđivan, po rješenjima Suda BiH, boravio u pritvoru od 13.07.2010. godine do 20.12.2011. godine.

Na osnovu člana 284. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine

OSLOBAĐA SE OD OPTUŽBE

Da je:

Za vrijeme rata i oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini, u toku mjeseca maja i juna 1992. godine, između Vojske Srpske Republike BiH i Armije Bosne i Hercegovine, na širem području Sarajeva protivno odrebama člana 3. stav 1. tačke a) i c), člana 27. stav 1. i člana 147. IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949. godine i člana 51. stav 2. Dopunskog protokola I uz Ženevske konvencije od 12.08.1949. godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba, u svojstvu pripadnika milicije, milicionara-specijaliste u Stanici javne bezbjednosti Ilijaš, zajedno sa drugim

pripadnicima milicije i pripadnicima Vojske Srpske Republike BiH, u selu Gornja Bioča, opština Ilijaš:

1. Učestvovao u napadu na civile koji napad je za posljedicu imao smrt i teške tjelesne povrede i učestvovao u lišenju života, na način što je:

Dana 29.05.1992. godine ili približno tog datuma, zajedno sa grupom od oko deset njemu poznatih naoružanih vojnika Prve Srpske Ilijaške brigade, kasnije Prve Ilijaške lake pješadijske brigade i drugim pripadnicima Vojske Srpske BiH i pripadnicima milicije SJB Ilijaš, među kojima i Pustivuk Slavišom, Ikonić Neđom, Pustivuk Miroslavom zvanim „Duta", Zoranom zvanim „Zoka", došao do porodične kuće civila Selimović Uzeira, istu su opkolili, pozvali ga da otvori vrata i izađe, te iako su bili ili su trebali biti svjesni da se u kući nalazi i njegova porodica i znajući da od ispaljenih hitaca mogu nastupiti smrtonosne povrede i teška ranjavanja civila u kući, iz pješadijskog oružja pucali po vratima i prozorima kuće, ispalivši i tzv. „tromblon", pa je u kući, kroz vrata pogođen Selimović Uzeir koji je od zadobijenih povreda odmah podlegao, maloljetna „S4" je zadobila tešku tjelesnu povredu u vidu prostrelne rane u predjelu lijeve potkoljenice sa višestrukim prijelomom lijeve lisne kosti u gornjoj trećini, a njena majka „S3" i njen maloljetni brat „S5" zadobili su povrede u predjelu nogu, da bi potom sa Pustivuk Slavišom i Zoranom zvani „Zoka" prišao kući i nakon što su nogama razvalili ulazna vrata, ušli u kuću, od prisutnih je Pustivuk Srpko tražio oružje, te kada je Selimović Zahid zvani „Vajta" predao pušku, u namjeri da ga liše života izveli su ga u dvorište nedaleko od kuće i dok su mu ruke bile vezane iza leđa, iz neposredne blizine mu pucali u glavu, što je za posljedicu imalo smrt Selimović Zahida zvanog „Vajta";

2. Zajedno sa pripadnicima Vojske Srpske Republike BiH i pripadnicima milicije učestvovao u nezakonitom zatvaranju i lišenju slobode civilnog bošnjačkog stanovništva na način što je:

Dana 31.05.1992. godine ili približno tog datuma, u kući Šehić Nezira, zajedno sa Iknonić Neđom, Pustivuk Cvijanom i drugim njemu poznatim pripadnicima milicije i pripadnicima Prve Srpske Ilijaške brigade, kasnije Prve Ilijaške lake pješadijske brigade Vojske Srpske Republike BiH od civila nesrpske nacionalnosti, među

kojima Šehić Refika zvanog „Fikro“, Šehić Himze, Hujić Safeta, Šehić Izeta, Šehić Nezira i Đogo Taba, zahtijevao da predaju oružje ukoliko ga posjeduju, što su isti, znajući da je selo opkoljeno i da je iznad sela postavljeno teško naoružanje i učinili predavši im lovačke puške, da bi im, zajedno sa navednim naredio da idu do osnovne škole u Gornjoj Bioči, gdje su ih na putu do škole odveli u garažu koju nisu smjeli napuštati, jer je istu obezbjeđivao njemu poznati naoružani vojnik, a u koju garažu su Pustivuk Srpko i njemu poznati pripadnici milicije i Vojske Srpske Republike BiH prethodno priveli i druge civile, među kojima Šehić Mensuda, Durmić Nermina, Hujić Izeta, Durmo Nermina, Šehić Hajrudina i Šehić Sabahudina, da bi ih nakon dva sata sve zajedno sproveli do škole i naredili im da uđu u istu;

Nakon što su civili uvedeni u školu, Pustivik Srpko naredio Šehić Refiku zvanom „Fikro“ da preostale mještane koji su se krili u šumi i drugim mjestima izvan kuća pozove da se predaju i saopšti im da će biti prebačeni u mjesto Kralupi, pod kontrolom Armije BiH, što je isti učinio, te je oko 75 civila, među kojima i Borčak Devla, Durmo Enver, Durmo Hamdija, Durmo Atif, Durmo Zijad, Šehić Esad i njegova supruga Šehić Vahida, Selimović Zahida, Selimović Bego, Durmić Ismet, Šehić Zahid, Selimović Rabija, Selimović Munevera, Selimović Nafija, Durmić Azem, Borčak Zahid, Durmić Sead, Durmić Ferid, Handžić Vasvija, Handžić Atif, Šehić Salčin i Šehić Sanija došlo pred školu, ali nisu prebačeni u mjesto Kralupi, već su bez zakonskog osnova muškarci zatočeni u školi, a žene i djeca smješteni u kuće u neposrednoj blizini škole;

Zatočeni civili muškarci su popisani i u školi zadržani šest do sedam dana, istu nisu mogli napuštati bez izričite dozvole i bez pratnje vojnika koji su svo vrijeme, naoružani, stražarili ispred škole, civili su spavali na klupama i stolicama, pojedinačno su prozivani i u drugoj prostoriji ispitivani od strane Pustivuk Srpka, Ikonić Neđe, Pustivuk Miroslava zvanog “Duta“, Maksimović Nikole zvanog „Mlađo“ i drugih pripadnika milicije i pripadnika Prve Srpske Ilijaške brigade, kasnije Prve Ilijaške lake pješadijske brigade Vojske Srpske Republike BiH, koji su ih, bez da su im saopštili zašto su dovedni i zatočeni, ispitivali na okolnosti posjedovanja oružja, saradnje sa pripadnicima „Zelenih beretki“, neke od njih vrijeđali i omalovažavali psujući im balijsku majku i govoreći im da Muslimani ne mogu opstati u selu, da bi zadnji dan u prostorije škole ušao Pustivuk Srpako i drugi njemu poznati pripadnici

milicije i Vojske Srpske Republike BiH, među kojima i Pustivuk Slaviša, te zatočenim civilima saopštili da izađu ispred škole, uđu u parkirani kamion s ceradom i autobus u koji je ušao i Pustivik Srpko, te su svi civili odvedeni i zatočeni u prostorije „Iskrinog„ magacina u Podlugovima, a potom u „Planjinu kuću" u Semizovcu, gdje su neki civili zatočeni do oktobra mjeseca 1992. godine, a drugi do marta 1993. godine, dok su žene i djeca iz sela Gornje Bioče autobusom transportovani u mjesto Luke, a potom u Brezu pod kontrolom Armije BiH

Dakle, kršeći pravila Međunarodnog prava za vrijeme rata i oružanog sukoba učestvovao u napadu na civilne osobe koji napad je posljedovao smrću i teškim tjelesnim povredama civila, učestvovao u ubistvu i učestvovao u protivzakonitom zatvaranju civila;

Čime bi počinio

krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stav 1. KZ BiH:

- tačke a) i c) u odnosu na tačku 1. izreke optužnice
- tačka e) u odnosu na tačku 2. izreke optužnice

sve u vezi sa članom 180. stav 1. KZ BiH i članom 29. KZ BiH.

Na osnovu člana 189. stav 1. ZKP BiH troškovi krivičnog postupka iz člana 185. stav 2. tačke a) do f) ovog zakona, kao i nužni izdaci i nagrada branioca, padaju na teret budžetskih sredstava Suda.

Na osnovu člana 198. stav 3. ZKP BiH oštećeni se sa svojim imovinskopravnim zahtjevima upućuju na parnicu.

O B R A Z L O Ž E NJ E

II. TOK POSTUPKA

A. OPTUŽNICA

1. Optužnicom Tužilaštva BiH broj T20 0 KT RZ 0000 521 05 (KT-RZ 62/05) od 29.07.2010.godine (Optužnica), optuženi Srpko Pustivuk se tereti da je počinio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stav 1. tačke a), c) i e) KZ BiH, u vezi sa članom 180. stav 1. KZ BiH, a sve u vezi sa članom 29. istog zakona.

2. Sudija za prethodno saslušanje ovog Suda je, nakon što je proučio priložene dokaze, dana 30.07.2010.godine, dostavljenu Optužnicu potvrdio.

3. Nakon potvrđivanja Optužnice, na ročištu za izjašnjenje o krivnji održanom dana 25.08.2010.godine, optuženi Srpko Pustivuk izjavio je da se ne osjeća krivim po svim tačkama Optužnice.

4. Sudija za prethodno saslušanje je, nakon izjašnjenja optuženog da se ne osjeća krivim, a u skladu sa članom 229. stav 4. ZKP BiH proslijedio spis vijeću radi zakazivanja glavnog pretresa.

B. POČETAK GLAVNOG PRETRESA

5. Suđenje u ovom postupku počelo je dana 02.11.2010. godine, čitanjem optužnice.

6. Međutim imajući u vidu činjenicu da je došlo do promjene u sastavu vijeća, dana 15.02.2011. godine održana je statusna konferencija.

7. Na statusnoj konferenciji tužilac je istakao da je saglasan da se svjedoci, koji su ranije saslušani (S-1, S-3, S-4, S-5 i Zijad Selimović) ne pozivaju, te da se mogu preslušati njihovi iskaz ili se njihov iskaz pročitati.

8. Prema mišljenju tužioca, dovoljno je da se na zapisnik konstatuje i da se prihvate izjave tih svjedoka, u suprotnom, ako odbrana smatra da bi tako došlo do bitne povrede odredaba postupka, Tužilaštvo je predložilo da se pusti snimak i da se salušaju iskazi svjedoka, bez ponovog pozivanja pred Sud.

9. U ovom pravcu, tužilac je istakao da se u ovom pravcu nema namjeru pozivati na

bitne povrede odredaba postupka, u eventualnoj žalbi na presudu.

10. Izjašnjavajući se na prijedlog tužioca, branilac je ukazao na načelo neposrednosti te dodao da se radi o jednom od principa koje predviđa ZKP BiH, te da iste treba primjenjivati i Sud BiH.

11. Branilac je istakao saglasnost da se ne provode dokazi, ali je dodao da se ne može izjasniti da li će u ovom pravcu isticati prigovore u eventalnoj žalbi na presudu.

12. Na kraju, odbrana je imajući u vidu da se radi o pet svjedoka, iznijela prijedlog da se presluša samo snimak u sudnici, bez ponovnog pozivanja tih svjedoka.

13. Na kraju polazeći od argumentacije tužioca i odbrane, Sud je odlučio da se ponovo izvedu dokazi saslušanjem svjedoka S-1, S-3, S-4, S-5 i Zijada Selimovića, na način da se ponovo na suđenju saslušaju ranije date izjave.

14. Postupak u ovom predmetu ponovo je počeo dana 15.03.2011. godine.

C. IZVEDENI DOKAZI

1. Tužilaštvo

15. Po prijedlogu Tužilaštva, saslušani su sljedeći svjedoci:

16. S-1, Zijad Selimović, S-3, S-4, S-5, Hasija Selimović, Fadil Hodžić, Zahida Selimović, Hajrudin Šehić, Sabahudin Šehić, Relja Rakić, Izet Šehić, Nebojša Marić, Senad Durmo, Mehmed Šehić, Izet Hujić, Esad Šehić, Bego Selimović, Refik Šehić, Nermin Durmo, Suljo Durmić, Mustafa Handžić, Alahit Borčak, Milo Kostić, Taib Đogo, Ismet Durmić, Safet Hujić, S-2 i S-7.

17. Po prijedlogu tužioca, svoj nalaz i mišljenje je izložio vještak, Hamza Žujo.

18. Tokom glavnog pretresa, Tužilaštvo je izvelo sljedeće materijalne dokaze:

19. Zapisnik o saslušanju svjedoka Zijada Selimovića dat Tužilaštvu Bosne i Hercegovine broj KT-RZ-62/05 od 07.03.2007. godine, Zapisnik sačinjen pred istražnim sudijom u Sarajevu o saslušanju svjedoka Zijada Selimovića broj Ki 271/94 od 01.11.1995. godine, Zapisnik o saslušanju svjedokinje S-3 dat Tužilaštvu Bosne i Hercegovine broj KT-RZ-62/05 od 30.06.2006. godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka S-3 broj Ki 271/94, dat pred Višim Sudom u Sarajevu dana 01.11.1995. godine, Fotodokumentacija CJB od

30.12.1996. godine, i zapisnik u vezi pokazivanja lica mjesta od 14.11.1996.godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka Hodžić Fadila dat Tužilaštvu BiH broj 62/05 30.06.2006. godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka Selimović Zahide dat Tužilaštva BiH broj 62/05 od 18.03.2008. godine, Izvod iz matične knjige umrlih na ime Šehić Zahida, Zapisnik o saslušanju svjedoka Šehić Zahida dat Tužilaštvu BiH broj KT-RZ -62/05 od 21.06.2006. godine, Izvod iz matične knjige umrlih na ime Borčak Devle, Zapisnik o saslušanju svjedoka Borčak Devle dat Tužilaštvu BiH broj KT-RZ-62/05 od 02.10.2006. godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka Šehić Hajrudina dat Tužilaštvu BiH broj KT-RZ-62/05 od 23.06.2006. godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka Šehić Sabahudina dat Tužilaštvu BiH broj KT-RZ-62/05 od 07.03.2007. godine, Zapisnik o saslušanju svjdoka Rakić Relja dat Tužilaštvu BiH broj KT-RZ-62/05 od 19.05.2010.godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka Šehić Izeta dat Tužilaštvu BiH broj KT-RZ-62/05 od 21.06.2006.godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka Nebojiše Marića dat Tužuilaštvu BiH broj KT-RZ 62/05 i KT-RZ 87/05 od 15.06.2010.godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka Senada Durme dat SPA-i broj 17-04/2-4-04-2-354/10 od 15.06.2010.godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka Šehić Refika dat Tužilaštvu BiH broj KT-RZ-62/05 od 04.03.2010.godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka Šehić Refika dat SIPA-i broj 17-04/2-04-2-352/08 od 03.04.2008.godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka Nermina Durme dat Tužilaštvu BiH broj KT-RZ 62/05 od 03.03.2010.godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka Durmić Sulje dat SIP-a broj 17-04/2-4-04-2 376/10 od 24.06.2011.godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka Handžić Mustafe dat SIP-a broj 17-04/2-4-04-2-339/10 od 09.06.2010.godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka Borčak Alhatina dat SIP-a broj 17-04-/2-4-04-2-353710 od 15.06.2011.godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka Kostić Mile dat Tužilaštvu BiH broj KT-RZ 62/05 i KT-RZ 87/05 od 08.06.2010.godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka Đogo Taiba dat Tužilaštvu BiH broj KT-RZ62/05 od 07.06.2010.godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka S-2 dat Tužilaštvu BiH broj KT-RZ-62/05 od 07.03.2007. godine, Fotodkumentacija broj 1864/96 od 21.11.1996 sa Zapisnikom CSB Sarajevo sastavljenim dana 11.11.1996.godine u vezi pokazivanja lica mjesta i načina izvršenog krivičnog djela i Službenu zabilješku CSB Sarajevo, broj 19/04-1.5- od 14.12.1996.godine, napisanu povodom pokazivanja lica mjesta logora Osnovne škole „27.juli" u selu Gornja Bioča, opština Ilijaš od strane „S7", Nalaz i mišljenje sudskog vještaka medicinske struke dr. Hamza Žuje od 15.06.2010. godine na ime svjedoka „S4" i na ime svjedoka „S3", Odluku Predsjedništva Republike Bosne i Hercegovine, broj 01-011-301/92 od 08.04.1992.godine, o proglašnju neposredne ratne opasnosti, Odluku Predsjedništva Srpske Republike BiH, broj 03-11/92 od 15.04.1992.godine, kojom se

proglašava neposredna ratna opasnost i naređuje mobilizacija TO na području SBiH, Odluku Ministarstva Narodne odbrane Srpske Republike Bosne i Hercegovine, broj 1/92 od 16.04.1992.godine, o formiranju Teritorijalne odbrane Srpske Republike Bosne i Hercegovine, Odluku Skupštine Srpskog naroda u BiH, broj 03-234/92 od 12.05.1992.godine, o formiranju Vojske Srpske Republike Bosne i Hercegovine, Odluku Predsjedništva Srpske Republike Bosne i Hercegovine od 20.05.1992.godine, o opšoj javnoj mobilizaciji snaga i sredstava u Republici, Naredbu Komande Sarajevsko-Romanijskog korpusa, str.pov.br. 155-1 od 21.05.1992.godine, Operativni izvještaj Komande Sarajevsko-Romanijskog korpusa, str.pov.br. 01/74-20 od 27.05.1992.godine, Naredbu Komadanta GŠ Vojske Srpske Republike Bosne i Hercegovine, str.pov.br.30/18-17 od 06.06.1992.godine, Bilten dnevnih događaja Službe za analitičko-infor. poslove Ministarstva za unutrašnje poslove Srpske Republike BiH od 30.05.1992.godine, Izvještaj o radu SJB Vogošća i Ilijaš od 30.05.1992.godine, Akt Ministarstva za unutrašnje poslove Republike Srpske, broj 02/2-str.pov.-312/09 od 10.07.2009.godine, kojim se dostavlja pregled kretanja kroz službu za lice Pustivuk Srpko sa ovjerenim kopijama rješenja na ime Pustivuk Srpko: Rješenje Ministarstva za unutrašnje poslove Srpske Republike BiH, broj 10-1264 od 04.05.1992.godine kojim se Pustivuk Srpko privremeno raspoređuje na poslove i zadatke milicionara Ilijaš, Rješenje Ministarstva za unutrašnje poslove Srpske Republike BiH, broj 10-93 od 01.04.1992.godine kojim se Pustivuk Srpko privremeno raspoređuje na poslove i zadatke milicionara specijaliteta, Rješenje Ministarstva za unutrašnje poslove Srpske Republike BiH, broj 10-1264-2 od 15.07.1992.godine kojim se Pustivuk Srpko privremeno raspoređuje na poslove i zadatke pomoćnika komandira SM Ilijaš, Rješenje Ministarstva za unutrašnje poslove Republike Srpske, broj 09-5803 od 12.05.1993.godine kojim se Pustivuk Srpko privremeno raspoređuje na poslove i zadatke komandira SM u SJB Ilijaš, Rješenje Ministarstva za unutrašnje poslove Republike Srpske, broj 09/3-120-1822 od 26.11.1994.godine kojim se Pustivuk Srpko raspoređuje na poslove i zadatke komandira PS SJB Ilijaš, Rješenje Ministarstva za unutrašnje poslove Republike Srpske, broj 08/1-120-1090 od 30.04.1996.godine kojim se Pustivuk Srpko raspoređuje na poslove i zadatke organizacija, praćenje rada Posebne jedinice policije, Odjeljenje policije CJB Sarajevo, Rješenje Ministarstva za unutrašnje poslove Republike Srpske, broj 09/3-120-3137 od 13.08.1996.godine kojim se Pustivuk Srpko raspoređuje na poslove i zadatke organizacija, suzbijanje kriminaliteta u Odsjeku za suzbijanje kriminaliteta u SJB Srebrenica, CJB Zvornik, Rješenje Ministarstva za unutrašnje poslove Republike Srpske, broj 03/1-2-120-1053 od 11.05.1999.godine kojim se Pustivuk Srpko

raspoređuje na poslove i zadatke inspektora za opšti krim. u Odjeljenju kriminalističke policije u SJB Srebrenica, CJB Zvornik, Rješenje Ministarstva za unutrašnje poslove Republike Srpske, broj 03/1-2-1268263 od 29.12.1999.godine o prestanku radnog odnosa, na ime Pustivuk Srpko, Izvod iz Kaznene evidencije na ime Pustivuk Srpko, Policijska uprava Visoko, broj 08-03/5-04-2-1703/07 od 12.03.2007.godine, Saglasnost i ocjena „A" Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju na ime Pustivuk Srpko, Izvještaj o provjeri za lice Pustivuk Srpko, Ministarstvo za unutrašnje poslove Srpske Republike BiH, CSB Sarajevo-Sektor SNB, Odjeljene SNB Ilijaš, od 12.11.1993.godine, Izvještaj o provjeri za lice Pustivuk Srpko, Ministarstvo za unutrašnje poslove Srpske Republike BiH, CSB Sarajevo-Sektor SNB, str.pov. br: 89/92 od 15.11.1993.godine, Prijedlog za postavljenje rukovodnih radnika u sjedištu CJB-i Sarajevo, Centar javne bezbjednosti Sarajevo, broj 15-1/01-120/94 od 11.07.1994.godine, Spisak zaposlenih radnika SJB Ilijaš sa prijemnim pečatom i brojem 17-7-5/92 od 01.06.1992.godine, Dopis SJB Ilijaš Ministarstvu za unutrašnje poslove Srpske Republike BiH, broj 17-7-9/92 od 04.06.1992.godine i spisak zaposlenih radnika SJB Ilijaš radi isplate akontacije LD-a za jesec maj 1992.godine, Dopis SJB Ilijaš Ministarstvu za unutrašnje poslove Srpske Republike BiH, broj 17-7-10/92 od 04.06.1992.godine i spisak radnika koji su pristupili SJB Ilijaš iz drugih organizacionih jedinica, Dopis SJB Ilijaš Ministarstvu za unutrašnje poslove Srpske Republike BiH, broj 17-7-14/92 od 29.06.1992.godine i spisak zaposlenih radnika SJB Ilijaš radi isplate akontacije LD-a za mjesec juni 1992.godine, Dopis SJB Ilijaš broj 01-6/01-208/92 od 30.09.1992.godine, kojim se dostavlja spisak radnika aktivnog sastava milicije koji se nalaze u radu u SJB Ilijaš, a za koje su izdata rješenja o privremenom zaposlenju i spisak radnika koji su pristupili SJB Ilijaš iz drugih organizacionih jedinica, Ovjerena kopija izvoda iz VOB-8 VP 7491 Ilijaš za lica: Pustivuk Slaviša i Pustivuk Cvijana, dostavljeno od strane Ministarstva rada i boračko – invalidske zaštite Republike Srpske od 04.05.2010. godine, Ovjerena kopija izvoda iz VOB-8 VP 7491 Ilijaš za lice: Maksinović Nikolu, dostavljeno od strane Ministarstva rada i boračko – invalidske zaštite Republike Srpske od 04.05.2010. godine, Ovjerena kopija izvoda iz VOB-8 VP 7491 Ilijaš za lice: Pustivuk Miroslava, dostavljeno od strane Ministarstva rada i boračko – invalidske zaštite Republike Srpske od 04.05.2010. godine, Ovjerena kopija personalnog kartona na ime Pustivuk (Miloša) Miroslav, dostavljen od strane Administrativne službe, Opštine Zvornik od 05.07.2010. godine, Rješenje Ministarstva za unutrašnje poslove Srpske Republike Bosne i Hercegovine na ime Ikonić Neđo, broj 10-82 od 01.04.1992.godine, dostavljeno od strane MUP-a RS-a 21.06.2010. godine, Izvještaj o

krminalističko-tehničkoj pretrazi lica mjesta, Odjeljenje za kriminalističku tehniku i KDZ SJB Ilijaš, broj 27/96 od 22.04.1996.godine, Zapisnik o uviđaju SJB Ilijaš povodom ubistva Selimović Uzeira i Zahida, broj 19/24-4-27/96 od 25.04.1996.godine, Crtež lica mjesta i fotodokumentacija - pronalazak groba Selimović Uzeira i Zahida, broj 27/96 od 22.04.1996.godine i 26.04.1996.godine, Rješenje Višeg suda u Sarajevu, boj Kri-126 od 12.11.1996.godine kojim se određuje ekshumacija tijela dva lica na lokalitetu Gornje Bioče, Zapisnik o obdukciji tijela Selimović Uzeira i Zahida, broj Kri 126/96 od 18.11.1996.godine, Službena zabilješka CSB Sarajevo, broj 19/04-1.4-6s/96 od 16.11.1996.godine, Izvod iz Matične knjige umrlih Opštine Ilijaš na ime Selimović Uzeir broj 02-13-202-1/10 od 14.06.2010.godine, Izvod iz Matične knjige umrlih Opštine Ilijaš na ime Selimović Uzeir broj 02-13-202-1/10 od 14.06.2010.godine, Fotodokumentacija CSB Sarajevo, Sektor kriminalističke policije, Odjeljenje za kriminalističku tehniku i KDZ Sarajevo, broj 1863/96 od 21.11.1996.godine i crtež lica mjesta broj KU 1863/96 od 12.11.1996.godine.

2. Odbrana

20. Po prijedlogu odbrane optuženog Srpka Pustivuka u svojstvu svjedoka saslušani su:

21. Enver Durmo, Esad Kahvedžić, Elvir Šehić, Blaženka Subotić, Veljko Mitar, O-1, O-2, O-3, O-4 i optuženi Srpko Pustivuk.

22. Tokom glavnog pretresa odbrana optuženog je izvela sljedeće materijalne dokaze:

23. Zapisnik o saslušanju svjedoka S-4 dat Tužilaštvu Bosne i Hercegovine broj KT-RZ-62/05, Zapisnik o saslušanju svjedoka Hasije Selimović dat Tužilaštvu Bosne i Hercegovine broj KT-RZ-62/05 od 19.01.2010. godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka S - 1 dat Tužilaštvu Bosne i Hercegovine broj KT-RZ-62/05 od 17.03.2008. godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka Selimović Bege dat Tužilaštvu Bosne i Hercegovine KT-RZ-62/05 od 16.03.2007.godine.

3. Sud

24. Sud je po službenoj dužnosti saslušao svjedoka Zorana Crnogorca, te izvršio suočavanje svjedoka S-3 i Zorana Crnogorca.

Kao materijalni dokazi koje je Sud uveo po službenoj dužnosti, prihvaćeni su: Otpusna lista na ime Crnogorac Zoran BOLNICE SOKOLAC , odjsek Hirurgije broj.prot.7889 C

13, Nalaz i mišljenje ljekarske komisije o gubitku vida na ljevo oko kao posljedica ranjavanja na ime Zoran Crnogorac i Dopis Ministarstva unutrašnjih poslova Centar javne bezbjednosti Istočno Sarajevo broj:11-02/1-217/11 od 03.11.2011.godine.
25.

D. ZAVRŠNE RIJEČI

1. Tužilaštvo

26. Dana 29.11.2011. godine Tužilaštvo je iznijelo završnu riječ u ovom postupku.

27. Tokom iznošenja završne riječi Tužilaštvo se na iscrpan način osvrnulo na sve dokaze izvedene tokom krivičnog postupka te posebno akcentiralo okolnosti zbog kojih Sud treba da svjedocima Tužilaštva pokloni vjeru.

28. Tužilaštvo je u završnoj riječi analiziralo odgovarajuće zakonske propise i elemente krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173. KZ BiH, te na kraju predložilo da Sud, optuženog Srpka Pustivuka oglasi krivim i izrekne mu kaznu u skladu sa zakonom.

29. Detaljnije, tokom iznošenja svoje završne riječi tužilac je istakao, kada se govori o primjeni odredbi iz člana 173. KZ BiH, djelo počinioca mora biti počinjeno suprotno pravilima međunarodnog prava, da su lica koja su se nalazila u kući Uzeira Selimovića bili civili, odnosno da su lica koja su zatvorena u školu u Gornjoj Bioči bili civili, te da spadaju u kategoriju koja je zaštićena prethodno navedenom zakonskom odredbom.

30. Takođe, tužilac je istakao da je djelo za koje se optuženi tereti, izvršeno u vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije, da je djelo za koje se optuženi tereti povezano sa ratom, uružanim sukobom ili okupacijom, te konačno da je optuženi počinio krivično djelo za koje se tereti, podrazumijevajući fizičko izvršenje djela.

31. Tužilac je u nastavku svog završnog izlaganja analizirao kako nema prostora za sumnju o grešci u pogledu ličnosti optuženog te ponaosob analizirao iskaze svjedoka Tužilaštva i odbrane koji su svoje iskaze dali u vezi sa navodima iz tačke 1. i 2. optužnice.

32. Na kraju treba navesti, kako je, obzirom na opredjeljenje Tužilaštva da završnu riječ uloži u pisanoj formi, Sud zatražio da tužilac samo usmeno u kratkim crtama dadne osvrt na provedeni postupak.

33. Međutim, imajući u vidu insistiranje Tužilaštva, Sud je prihvatio prijedlog da se

na ročištu pročita cjelokupan tekst završne riječi Tužilaštva.

2. Odbrana

34. Odbrana optuženog Srpka Pustivuka se, slično kao i Tužilaštvo odlučilo da svoju završnu riječ dostavi u pisanom obliku, ali je za razliku od tužioca, završna riječ odbrane prezentirana na nešto drugačiji način.

35. Naime, prilikom iznošenja završne riječi, odbrani optuženog Srpka Pustivuka pomoć su pružili uposlenici Odsjeka krivične odbrane pri Ministarstvu pravde BiH, na način da su oni čitali dio završne riječi date u pisanom obliku , dok je advokat Slako Ašćerić, na kraju dao jednu cjelokupnu i opštu analizu postupka, izvedenih dokaza i relevantnih odredaba materijalnog prava.

36. Na kraju treba dodati kako je tužilac u određenoj mjeri izrazio neslaganje sa ovakvim načinom iznošenja završne riječi, navodeći kako nema formalnih primjedbi ali da smatra da se ipak radi o neuobičajenom načinju iznošenja završne riječi.

37. Međutim, imajući u vidu kako tužilac formalno nije uložio primjedbu na način izniošenja završne riječi odbrane, te da je na odgovarajući način uložena završna riječ odbrane u pisanom obliku i da se radilo o namjeri advokata da iznošenje završne riječi učini efikasnijim, Sud je prihvatio prijedlog branioca i omogućio iznošenje završne riječi uz asistenciju uposlenika Odsjeka krivične odbrane.

38. Kada je riječ o samom sadržaju završne riječi odbrane, prvo je analiziran sadržaj optužbi koje Srpku Pustivuku stavljaju na teret, potom je cijenjen opšti kontekst kritičnih događaja, pri čemu je posebno podcrtano da optuženi nikad nije bio član neke stranke a posebno ne SDS-a.

39. Nadalje, branilac je u svom izlaganju analizirao izvedene dokaze, pri čemu je ustvrdio da svjedoci Tužilaštva u velikoj mjeri potvrđuju tezu odbrane, te da Sud prilikom donošenja odluke o krivičnoj odgovornosti optuženog mora voditi računa o načelu *in dubio pro reo*.

40. Na kraju svog izlaganja, branilac je analizirao dokaze koji se odnose na tačku 1. i 2. optužnice, pri tome ukazujući na relevantne dijelove iskaza pojedinih svjedoka te ukazao na pravne stavove MKSJ koje bi, prema mišljenju odbrane, trebalo primijeniti u ovom predmetu.

41. Na kraju se optuženi Srpko Pustivuk obratio sa svojom završnom riječi, dajući svoje viđenje provedenog postupka i na kraju istakao kako on sebe smatra nevinim, i da bi u slučaju da je kriv, za ova djela trebalo izreći najstrožiju kaznu koju zakon predviđa.

III. PROCESNE DOLUKE

A. RJEŠENJE O PRIHVATANJU UTVRĐENIH ČINJENICA

42. Dana 11.10.2010.godine, Tužilaštvo BiH je podnijelo prijedlog broj: T20 0 KT RZ 0000 521 05 (KT-RZ-62/05) kojim se traži da Sud prihvati kao utvrđene činjenice definisane u presudi MKSJ u predmetu tužilac protiv Stanislava Galića (IT-98-29-T) od 05.12.2003.godine.

43. Ovim prijedlogom Tužilaštvo je tražilo da se kao dokazane prihvate ukupno deset činjenica utvrđenih u navedenoj presudi.

44. U svom odgovoru, odbrana je istakla da prijedlog Tužilaštva za prihvatanje utvrđenih činjenica predstavlja prebacivanje tereta dokazivanja na optuženika iako je na tužioca da dokaže krivicu optuženog Srpka Pustivuka.

45. U odnosu na konkretno predložene činjenice koje su utvrđene u presudi MKSJ, odbrana smatra da je to stav određenog sudskog vijeća o dokazima koji su im prezentirani u konkretnom predmetu.

46. Nadalje, branilac je istakao da bi prihvatanje već utvrđenih činjenica, one kao takve već bile dokazane van razumne sumnje, a optuženi bi bio spriječen da pobija te činjenice u konkretnom predmetu.

47. U odnosu na konkretne utvrđene činjenice, odbrana smatra da su sve irelevatne za predmet koji se vodi protiv optuženog Srpka Pustivuka, a u odnosu na utvrđene činjenice pod rednim brojem 4. i 8., branilac navodi da konkretne činjenice sadrže i pravnu kvalifikaciju.

48. Dana 09.05.2011.godine, Sud je na osnovu člana 4. Zakona o ustupanju donio rješenje kojim je djelomično prihvatio prijedlog Tužilaštva.

49. Sud je kao djelomično prihvatio kao dokazane dvije činjenice koje je predložilo Tužilaštvo, a koje su utvrđene u postupcima pred MKSJ i to:

„ Oružani sukob izbio je nakon što je Evropska zajednica 6.aprila 1992.godine priznala BiH kao suverenu državu." (par. 199.);

„Nakon što se JNA djelomično povukla, 12.maja 1992.godine, skupština Republike Srpske je naredila da se osnuje Vojska Republike Srpske i imenovala generala Ratka Mladića za načelnika Generalštaba. Toga istoga dana general Mladić naredio je da se osnuje Sarajevskoromanijski korpus, kao jedan od pet korpusa u sastavu Vojske Republike Srpske." (par. 201.).

50. Prilikom odlučivanja o predloženim činjenicama, Sud je primjenjivao kriterije koje je MKSJ utvrdio u predmetu Tužilac protiv Momčila Krajišnika (predmet br. IT-00-39-T).

51. Da bi utvrđeni kriteriji bili ispunjeni, činjenica mora biti: 1) dovoljno određena, konkretna i ona koja se može identifikovati; 2) ograničena na činjenični nalaz i ne smije predstavljati karakterizaciju pravne prirode; 3) pobijana u postupku, te da je dijelom presude koja nije osporavana žalbom, odnosno koja je utvrđena pravosnažnom odlukom u žalbenom postupku ili 4) pobijana u postupku i čini dio presude koja se trenutno osporava po žalbi, ali sama nije predmetom žalbe; 5) ne potvrđuje krivičnu odgovornost optuženog; 6) nije predmetom racionalnog spora između strana u konkretnom postupku; 7) nije zasnovana na sporazumu o priznanju krivnje iz ranijih predmeta; i 8) ne smije utjecati na pravo optuženog na pravično suđenje.

52. Cilj zakonodavca prilikom davanja diskrecionog prava Sudu da prihvati „kao dokazane" presuđene činjenice obuhvata ekonomičnost postupka, kao i zagovaranje prava optuženog na suđenje u razumnom roku, ali i uvažavanje svjedoka kako bi se smanjio broj sudova pred kojima oni moraju da ponove svoja svjedočenja koja često predstavljaju traumu za njih.

53. Takva svrha je i u skladu sa pravom optuženog da mu se sudi bez odlaganja kako to propisuje i član 13. ZKP BiH i član 6. stav 1. Evropske konvencije o ljudskim pravima i temeljnim slobodama, ali ova svrha mora slijediti princip presumpcije nevinosti. U protivnom ne bi se mogla izbjeći situacija da se dokazani postupak de facto okonča na štetu optuženog i prije nego se neposredno provedu svi dokazi u predmetu.

54. Kada su u pitanju činjenice u preostalom dijelu prijedloga Tužilaštva BiH, Sud je

našao da iste ne ispunjavaju gore navedene kriterije, naročito jer određen broj činjenica nisu relevatne za konkretan predmet, obzirom da se odnose na događaj koji se desio prije maja 1992.godine, kao relevantan period koji je obuhvaćen predmetnom optužnicom.

55. Iz tog razloga neosnovan je prijedlog Tužilaštva za prihvatanje utvrđenih činjenica pod brojem 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7. i 9. jer se odnose na događaje koji su se desili prije mjeseca maja 1992.godine što izlazi iz okvira koji je naveden u predmetnoj optužnici te kao takve nisu relevatne za konkretan predmet.

56. U odnosu na predložene činjenice iz tačke 8. i 10., Sud je iste djelomično prihvatilo smatrajući da u preostalom dijelu nisu relevatne za predmetni krivični postupak.

B. ODLUKE O ZAŠTITI SVJEDOKA

57. Na prijedlog Tužilaštva BiH broj: KT-RZ-62/05 od 14.07.2010.godine, Sud je isti dan, u skladu sa članom 13. Zakona o zaštiti svjedoka pod prijetnjom i ugroženih svjedoka donio rješenje broj: X-KRN-10/1019 kojim se za šest svjedoka određuju mjere zaštite i to na način da su im dodijeljeni pseudonimi „S1", „S2", „S3", „S4", „S5" i „S6", dok će svi lični podaci navedenih svjedoka ostati povjerljivi.

58. Dana 16.08.2011.godine, Sud je rješenjem broj: S1 1 K 003345 10 Krl, a na prijedlog Tužilaštva iznesen usmeno na ročištu dana 24.05.2011.godine, odredio da mjere zaštite koje je svjedok uživao u predmetu MKSJ broj: IT-08/91-R75H.1 Tužilac protiv Miće Stanišića i Stojana Župljanina, ostaju na snazi i u predmetu protiv optuženog Srpka Pustivuka.

59. Navedenim rješenjem svjedoku je dodijeljen pseudonim S-7, lični podaci svjedoka proglašavaju se povjerljivim, a isti će svjedočiti iz sudnice uz distorziju slike za javnost, primjenom elektronskih uređaja za izmjenu slike.

60. Na prijedlog advokata Slavka Aščerića, branioca optuženog Srpka Pustivuka, od 17.08.2011.godine, Sud je donio rješenje broj: S1 1 K 003345 10 Krl kojim se za četiri svjedoka određuju mjere zaštite i to na način da su im dodijeljeni pseudonimi „O1", „O2", „O3" i „O4", a lični podaci navedenih svjedoka ostaće povjerljivi najduže trideset godina nakon pravosnažnosti ove odluke.

61. U vezi prethodnog paragrafa treba dodati da je Tužilaštvo izjašnjavajući se na prijedlog odbrane, na ročištu 23.08.2011. godine istaklo da se ne protivi prijedlogu za

dodjeljivanje mjera zaštite, ali da imajući u vidu fazu u kojem se postupak trenutno nalazi, ne postoji zakonska mogućnost za dodjeljivanje imuniteta od krivičnog gonjenja, što je takođe odbrana zahtijevala.

62. Na kraju treba reći da je odluke o dodijeljivanju mjera zaštite za sve navedne svjedoke Sud donio iz razloga jer je zaključio da bi u slučaju da budu korišteni lični podaci svih jedanaest svjedoka, moglo doći do ugrožavanja njihove sigurnosti kao i sigurnosti njihovih porodica.

C. IZUZETAK OD NEPOSREDNOG IZVOĐENJA DOKAZA – PRIHVATANJE ISKAZA SVJEDOKA U SKLADU SA ODREDBOM ČLANA 273. STAV 2. ZKP BiH

63. Sud je na glavnom pretresu koji je održan 05.04.2011.godine prihvatio da se po prijedlogu Tužilaštva pročita iskaz preminulih svjedoka Devle Borčak i Zahida Šehića.

64. Član 273. ZKP BiH koji se odnosi na izuzetke od neposrednog sprovođenja dokaza, u stavu 2. predviđa da se "*zapisnici o iskazima datim u istrazi mogu se po odluci sudije odnosno vijeća pročitati i koristiti kao dokaz na glavnom pretresu samo uslučaju ako su ispitane osobe* ***umrle,*** *duševno obolje le, ili se ne mogu pronaći, ili je njihov dolazak pred Sud nemoguć, ili je znatno otežan iz važnih razloga*."

65. U sudski spis su uloženi Izvodi iz knjige umrlih na ime ovih svjedoka, tako da je Sud u smislu citirane zakonske odredbe omogućio odbrani da se izjasni na navedeni prijedlog.

66. S obzirom da odbrana nije imala mogućnost unakrsnog ispitivanja ovih svjedoka, pa samim tim ni osporavanja istinitosti njihovih navoda ili njihov kredibilitet, pretresno vijeće, svjesno da se radi o dokazima na kojima se ne bi mogla u odlučujućoj ili pretežnoj mjeri temeljiti presuda, izjave umrlih svjedoka cijenilo u kontekstu ostalih provedenih dokaza.

D. ODLUKA O ISKLJUČENJU JAVNOSTI

67. Tokom vođenja predmetnog postupka Vijeće je u skladu sa odredbama člana 235. ZKP BiH u nekoliko navrata isključilo javnost kada su nalagali interesi svjedoka sa mjerama zaštite.

68. Sa glavnog pretresa javnost je isključena onda kada su se provjeravali lični podaci ranije svjedoka kojima su ranije određene mjere zaštite ili za vrijeme dok se svjedok saslušavao na okolnosti zbog kojih su zatražene mjere zaštite, te u svim slučajevima kada

je to bilo neophodno zbog zaštite interesa i drugih svjedoka sa mjerama zaštite.

69. Javnost je na glavnom pretresu bila isključenja i onda kada je trebalo sprovesti mjeru zaštite koju je neki svjedok uživao u postupku pred MKSJ, a koja se *mutatismutandis* imala održati na snazi u predmetnom postupku.

70. Dakle,Vijeće je u svakom pojedinom slučaju i u skladu sa datim okolnostima, cijenilo neophodnost i opravdanost isključenja javnosti sa glavnog pretresa, a prisutne osobe upozorilo da kao tajnu čuvaju sve ono što su na pretresu saznale, te da neovlašteno odavanje takve tajne, predstavlja krivično djelo. Onda kada bi javnost bila isključena, pretresno Vijeće bi istu upoznalo sa razlozima isključena i donesenim odlukama.

E. PROTEK ROKA OD 30 (TRIDESET) DANA

71. Odredba člana 251. stav 2. ZKP BiH previđa da glavni pretres koji je odgođen mora ponovo početi ako se izmijenio sastav vijeća ili ako je odgađanje trajalo duže od 30 dana, ali uz saglasnost stranaka i branioca vijeće može odlučiti da se u ovakvom slučaju svjedoci i vještaci ne saslušavaju ponovo i da se ne vrši novi uviđaj, nego da se koriste iskazi svjedoka i vještaka dati na ranijem glavnom pretresu, odnosno da se koristi zapisnik o uviđaju.

72. S obzirom da su se tokom predmetnog postupka javila situacija zbog koje je između dva glavna pretresa protekao period duži od 30 dana, Vijeće je u ovom slučaju tražilo saglasnost stranaka i branioca za postupanje u smislu naprijed citirane zakonske odredbe.

73. Takve saglasnosti stranke i branilac su dali na ročištu za glavni pretres dana 05.07.2011. godine, tako da pretres nije počinjao iznova, nego se nastavio uz korištenje izvedenih dokaza sa ranijih nastavaka glavnog pretresa.

IV. GENERALNA OCJENA DOKAZA U POSTUPKU

74. Odredba člana 3 stav 1 ZKP BIH propisuje da se optuženi smatra nevinim za krivično djelo dok se pravosnažnom presudom ne utvrdi njegova krivnja."Tužilac stoga snosi teret utvrđivanja krivice optuženog i u skladu sa članom 3 stav 2 ZKP BIH i optužba to mora utvrditi izvan svake razumne sumnje. Okolnost da odbrana nije osporavala određene činjenice, navode sadržane u optužnici ne znači da ih je Vijeće prihvatilo kao

dokazane. Teret dokazivanja ostaje na tužiocu za svaku optužbu tokom cijelog suđenja. Shodno tome, u utvrđivanju da li je tužilac dokazao predmet izvan svake razumne sumnje, Vijeće je pažljivo razmotrilo da li postoji bilo kakva druga razložna interpretacija uvrštenih dokaza osim one koje je prihvatilo ovo Vijeće, kad je u skladu sa načelom "*In dubio pro reo*„ odlučilo da nije dokazano počinjenje krivičnog djela za koje se optuženi tereti.

75. Temeljem odredbe člana 15 ZKP BIH, Vijeće ima pravo da slobodno ocjenjuje dokaze. Prema tome optužbe protiv optuženog su pažljivo razmotrene, uključujući i sve uložene dokaze. Prilikom ocjene dokaza izvedenih tokom glavnog pretresa, Vijeće je poklonilo dužnu pažnju pojedinačnim okolnostima svjedoka, proteku vremena, stanju šoka, dobi, njihovog međusobnog učešća u događajima, rizika da sebe inkriminiraju i njihovom odnosu sa optuženim.

76. Vijeće je također razmotrilo konzistentnost svjedočenja svakog svjedoka tokom direktnog ili unakrsnog ispitivanja i uporedilo ga sa izjavama koje su dali tokom istrage Uobzirilo je i činjenicu da se na glavnom pretresu mogu postaviti i drugačija pitanja koja mogu konkretizovati izjavu i očekivati je da se sjeti i dodatnih detalja. Stoga je pažljivo razmatrano od strane Vijeća utvrđivanje težine koja se treba dati takvim dokazima, izvjesna nedosljednost i netačnost ili između različitih svjedoka koje predstavljaju relevantan faktor u procjeni težine ali ne diskredituju cijelo svjedočenje svjedoka. Razlozi prihvatljivosti pojedinih iskaza, te ocjena njihovog kredibiliteta i osnovanosti detaljno su obrazloženi u daljem obrazloženju presude.

77. Kako bi se ispravno shvatila ocjena dokaza, odnosno način na koji je Sud cijenio dokaze koji su provedeni tokom glavnog pretresa treba pojasniti položaj Tužilaštva i odbrane.

78. Naime, kao što je to vidljivo iz optužnice, optuženi Srpko Pustivuk se tereti (tačka 1.) da je sudjelovao u napadu na civile te da je isti za posljedicu imao smrt i teške tjelesne povrede i da je učestvovao u lišenju života, odnosno da je (tačka 2.) učestvovao u nezakonitom zatvaranju i lišenju slobode civilnog bošnjačkog stanovništva.

79. Sa druge strane, kada je riječ o navodima iz tačke 1. optužnice, odbrana napominje da nije sporno kako se optuženi Srpko Pustivuk kritičnog 29.05.1992. godine našao kod kuće odnosno da je u jednom momentu ušao u kuću Uzeira Selimovića, ali da on nije bio u grupi vojnika koja je izvršila napad već da je on došao da pomogne komšijama.

80. Vezano za tačku 2. optužnice, odbrana je potencirala kako su muškarci koji su lišeni slobode većim dijelom bili naoružani tako da su radnje inicijalnog lišavanja slobode mogle biti zakonite da nakon lišenja slobode, optuženi više nije mogao da odlučuje o sudbini muškaraca.

81. Dakle, za Sud je bilo relevantno utvrditi svojstvo u kome se optuženi pojavljuje i da li su muškarci koji su bili lišeni slobode bili naoružani.

82. Sud je cijenio prilike odnosno uslove u kojima su se oni nalazili kad su se desili kritični događaji. Naime, jasno je da je prije nego su svjedoci koji su se nalazili u kući bili u prilici vidjeti optuženog, došlo do eksplozije i pucnjave, te pogibije Uzeira Selimovića i ranjavanja više ukućana.

83. Dakle, jasno je da postoje okolnosti koje upućuju na stanje šoka kod svjedoka i da je prisutan veliki strah.

84. Dodatno, treba napomenuti da je u adekvatnom razumijevanju svojstva u kojem se pojavljuje optuženi, bilo potrebno posjedovati informacije o ostalim prisutnim osobama kao i da li je eventualno optuženi obnašao neku dužnost u Gornjoj Bioči.

85. Ako se bolje obrati pažnja na iskaze svjedoka Tužilaštva, vidljivo je da su oni zaista bili uplašeni i da se sve u kući Uzeira Selimovića odigralo jako brzo.

86. Ovdje treba dodati kako je zapravo samo svjedok S-3 prepoznala optuženog, a da se sva dalja kazivanja koja se na optuženog odnose zapravo baziraju na identifikaciji od strane S-3.

87. Drugim riječima, tek u komunikaciji S-3 sa ostalim ukućanima, drugi saslušani svjedoci su mogli da se odrede o radnjama optuženog.

88. Upravo u svjetlu saznanja S-3, načina kazivanja, broju osoba koje su ušle u kuću, ko je od vojnika izveo Zahida Selimovića, zatim razlikama u izjavama datim tokom istrage i na glavnom pretresu, činjenici da su svjedoci međusobno veoma bliski i da su o ovome događaju zasigurno komunicirali, Sud je analizirao date iskaze.

89. Naime, svjedoci za svoje stradanje terete optuženog pri čemu njega označavaju kao komandanta ili vođu, odnosno jednu od osoba koja je vodila glavnu riječ u Gornjoj

Bioči.

90. Međutim na dodatna pitanja svjedoci su pojašnjavali da zaključak o položaju optuženog baziraju na činjenici da je njegov otac bio u kriznom štabu.

91. Dodatno, na konkretna pitanja da li je optuženi mimo događaja kod kuće Uzeira Selimovića, nekome naudio, svjedoci su odrično odgovarali.

92. Dakle, svjedoci su samo bili sigurni da je optuženi za sve odgovoran ali nisu mogli navesti konkretne primjere i slučajeve. Zapravo, svjedoci su uglavnom navodili primjere u kojima im je optuženi pomogao.

93. Nadalje, kada je riječ o svjedocima odbrane, korisno je izdvojiti svjedoke koji su zajedno sa optuženim prisustvovali događajima kod kuće Uzeira Selimovića. U ovom pravcu Sud je cijenio i činjenicu da su ovi svjedoci, potvrđujući svoje prisustvo na kritičnom lokalitetu sebe izlagali opasnosti od krivičnog gonjenja. Međutim uprkos ovim okolnostima pomenuti svjedoci su pristali da daju svoj iskaz.

94. Pored navedenog, treba istaći kako je Sud prilikom odlučivanja o Optužnici razmatrao sve izvedene dokaze, kako one materijalne prirode, tako i iskaze svjedoka, pa je u pismenom dijelu obrazloženja skrenuta posebna pažnja na dokaz koji su se po svom značaju i kvalitetu isticali i koje je bilo potrebno posebno obrazlagati i analizirati.

V. RELEVANTNO PRAVO

95. Optuženi se temeljem optužnice Tužilaštva tereti da je počinio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stav 1. tačka a), c) i e) koji član propisuje:

"Ko kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije naredi ili učini koje od ovih djela:

- *Napad na civilno stanovništvo, naseje, pojedine civilne osobe ili osobe onesposobljene za borbu, a taj je napad posjedovao smrću, teškom tjelesnom ozljedom ili teškim narušenjem zdravlja ljudi;*

- *Ubijanja, namjerno nanošenje osobi snažnog tjelesnog ili duševnog bola ili patnje (mučenje), nečovječno postupanje, biološke, medicinske ili druge znanstvene eksperimente, uzimanje tkiva ili organa radi transplantacije, nanošenje velikih patnji ili povreda tjelesnog integriteta ili zdravlja;*

- *Prisijavanje druge osobe upotrebom sile ili prijetnje direktnim napadom na njezin život ili tjelo ili na život ili tjelo njoj bliske osobe, na seksualni odnos ili s njim izjednačenu seksualnu radnju (silovanje), prisijavanje na prostituciju, primjenjivanje mjera zastrašivanja i terora, uzimanje talaca, kolektivno kažnjavanje, protupravno odvođenje u koncentracione logore i druga protuzakonita zatvaranja, oduzimanje prava na pravično i nepristrano suđenje, prisijavanje na službu u neprijateljskim oružanim snagama ili u neprijateljskoj obavještajnoj službi ili upravi;*

kaznit će se kaznom zatvora najmanje deset godina ili kaznom dugotrajnog zatvora."

96. Optuženi se tereti za ovo krivično djelo u vezi sa nabrojanim podkategorijama krivičnog djela iz ovog člana. Iz zakonske definicije krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva proizilaze slijedeći opšti elementi ovog krivičnog djela:

- Djelo počinioca mora biti učinjeno kršenjem međunarodnog prava;
- Kršenje se mora odvijati za vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije;
- Djelo počinioca mora biti u vezi sa ratom, oružanim sukobom ili okupacijom;
- Počinilac mora poduzeti radnje naređivanja ili činjenja radnje izvršenja;
- Djelo počinioca mora biti učinjeno kršenjem međunarodnog prava;

97. Prilikom razmatranja opštih elemenata krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva, nesporno je da su u kući Selimovića Uzeira bili civili, zaštićena kategorija stanovništva međunarodnim propisima što se dokazuje iskazima svjedoka koja su se nalazila u kući, a i izvan nje ali što ne spori ni odbrana. Oružani sukob slijedi iz Rješenja Suda BiH od 09.05.2011.godine da je „Oružani sukob izbio nakon što je Evropska zajednica 06.04.1992.priznala BiH kao suverenu državu". Da je u to vrijeme bilo pucnjave svjedočili su i Durmo Nermin,Durmić Suljo,Marić Nebojša ,Kostić Milo ...i dr. Osim iskaza svjedoka, Tužilaštvo je uvelo i objektivne dokaze označene kao T-29 (Odluka o proglašenju neposredne opasnosti koju je donijelo Predsjedništvo Republike Bosne i Hercegovine 08.04.1992. godine), T-30 (Odluka Predsjedništva Srpske Republike Bosne i Hercegovine od 15.04.1992. godine, kojim se proglašava neposredna ratna opasnost i naređuje mobilizacija TO), T-32 (Odluka Skupštine srpskog naroda u Bosni i Hercegovini od 12.05.1992. godine o formiranju vojske SRBiH), T-34 (Naredba komande SRK od 21.05.1992. godine kojom se između ostalog naređuje zabrana prihvatanja paravojnih formacija) i T-38 (Izvještaj o radu SJB Vogošća i Ilijaš) koji dokazi su u prilog tvrdnje o

stanju i u Gornjoj Bioči ali i na širem području opštine Ilijaš. Dakle, iz navedenog slijedi zaključak da je predmetno krivično djelo počinjeno u vrijeme rata i usko povezano s oružanim sukobom i da je optuženi djelovao u službi oružanog sukoba. Ovo je i odbrana učinila nespornim. Vijeće je ovu činjenicu prihvatilo kao nespornu .

98. Međutim, kako Tužilac van razumne sumnje nije uspio dokazati da je inkriminisane radnje iz optužnice počinio optuženi to Vijeće nije našlo potrebnim da posebno razmatra pitanje postojanja ostalih obilježja navedenog krivičnog djela nego se bavilo detaljnom analizom subjektivnih i objektivnih dokaza koji su ishodili zaključak pretresnog Vijeća da van svake razumne sumnje nije utvrđeno da je optuženi Pustivuk Srpko počinilac krivičnog djela koje mu se optužnicom stavlja na teret. Iz tih razloga Vijeće nije smatralo potrebnim da se bavi pitanjem materijalnog zakona i njihove primjenljivosti na konkretan slučaj.

99. U vezi prethodnog, treba dodati i da optužnica optuženog Srpka Pustivuka tereti za Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stav 1. KZ BIH i to da je kritične prilike postupao protivno članu 3. stav 1. tačka a) i c) člana 27. stav 1. i člana 147. IV Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba iz 1949. godine .

100. Imajući u vidu primjenu relevantnih odredaba materijalnog prava, posebno u dijelu koji se odnosi na tačku 2. optužnice, i nezakonito zatvaranje, Sud je imao u vidu i standarde utvrđene u presudi Apelacionog vijeća MKSJ u predmetu *Tužilac protiv Zejnila Delalića i dr.* od 20.02.2001. godine.

101. Naime u paragrafima 321. i 322. navedene presude analizira se pitanje zakonitosti zatvaranja i lišenja slobode i što je posebno važno za ovaj slučaj, eventualnu zakonitost samog čina lišenja slobode i eventualno prerastanje zakonitog zatvaranja u nezakonito.

102. Kako je ranije naznačeno, pomenuti paragrafi glase:

> *"U razmatranju prava koje se odnosi na krivično djelo protivpravnog zatočenja, Pretresno vijeće se pozvalo i na član 5 Ženevske konvencije IV, koji uvodi određena ograničenja zaštite što je prema Konvenciji uživaju određeni pojedinci. Relevantan dio člana glasi:*
>
> > *Ako strana sukoba ima ozbiljnih razloga da smatra da, na njenom području, za neko lice zaštićeno ovom Konvencijom postoji opravdana sumnja da se* ***bavi aktivnošću koja je štetna za bezbjednost države ili ako je ustanovljeno da se takvom aktivnošću bavi****, to lice se* ***ne može pozivati na prava*** *i povlastice na osnovu ove*

Konvencije ako bi se, njihovom primjenom u korist te osobe, ***moglo štetiti bezjednosti te države****.*

[...]

U svakom slučaju, s takvim licima će se ipak postupati čovječno i u slučaju krivičnog gonjenja ona neće biti lišena prava na pravedno i redovito suđenje kako je to predviđeno ovom Konvencijom. Njima će se takođe, ***što je prije moguće*** *s obzirom na bezbjednost države ili okupacione sile, ovisno o slučaju,* ***priznati sva prava i povlastice*** *lica zaštićenih u smislu ove Konvencije.*

Ova odredba osnažuje principe iz člana 42, naime da su ograničenja prava zaštićenih civilnih lica, kao što je lišavanje slobode zatočavanjem, dopuštena samo onda kada postoji osnovana sumnja da postoji rizik po bezbjednost države.

Žalbeno vijeće se slaže sa Pretresnim vijećem da su izuzetne mjere zatočenja civila pravno dopustive samo u okolnostima iz člana 42 i samo ako se poštuju odredbe člana 43. Tako će zatočavanje ili lišavanje slobode civila biti protivpravno u sljedeće dvije situacije:

(i) kad je civilno lice, ili lica, zatočeno na način kojim se krši član 42 Ženevske konvencije IV, odnosno, ako je zatočeno mada ne postoji osnovana sumnja da je to apsolutno neophodno radi bezbjednosti sile koja ih drži;

(ii) kad se u vezi sa zatočenim civilima ne poštuje zagarantovan postupak koji zahtijeva član 43 Ženevske konvencije IV, čak i ako je njihovo zatočenje u početku bilo opravdano."

103. Dakle kao što je ranije analizirano, Konvencija dopušta da se lice koje se bavi aktivnošću usmjerenom protiv bezbjednosti države može lišiti slobode, ali da joj se što je prije moguće (dakle ne od samog momenta lišenja slobode) moraju priznati prava i povlastice previđene Konvencijom.

VI. ČINJENIČNA UTVRĐENJA SUDA

A. TAČKA 1 OPTUŽNICE/PRESUDE

104. Na okolnosti iz tačke 1. optužnice saslušan je veći broj svjedoka kako Tužilaštva tako i odbrane, a Sud je po službenoj dužnosti pozvao i saslušao jednog svjedoka-Zorana Crnogorca.

105. Među svjedocima Tužilaštva koji su dali svoj iskaz na okolnosti iz tačke 1. optužnice treba nabrojati S-1, S-2, Zijada Selimovića, S-3, S-4, S-5, Hasiju Selimović, Zahida Selimovića, Refika Šehića, Nermina Durmu, Izeta Šehića, Taiba Đogu, Hajrudina Šehića,

Sabahudina Šehića, Begu Selimovića, Izeta Hujića, Esada Šehića, Mustafu Handžića, Alhatina Borčaka, Relju Rakića, Nebojšu Marića i Milu Kostića.

106. Kada je riječ o svjedocima koji su dali svoj iskaz u vezi sa događajima opisanim u tački 1. optužnice, po prijedlogu odbrane optuženog Srpka Pustivuka svoj iskaz su na glavnom pretresu dali O-1, O-2, O-3 i O-4.

107. Polazeći od dužnosti Suda koje su propisane u odredbi člana 281. ZKP BiH, odnosno obavezu donošenja presude samo na činjenicama i dokazima iznesenim na glavnom pretresu, kao i da se zaključak o tome da li je neka činjenica dokazana treba temeljiti na ocjeni svih izvedenih dokaza pojedinačno ali i njihovoj međusobnoj vezi, Sud je donio odluku kao u izreci.

108. U nastavku će biti izvršena analiza i ocjena iskaza svjedoka koji su dali svoje iskaze, a koji se u osnovi mogu podijeliti u tri grupe. Prvu grupu čine lica koja su se kritične prilike nalazila u kući Uzeira Selimovića, odnosno njenoj neposrednoj blizini, drugu grupu čine svjedoci koji su bili u prilici da vide grupu vojnika kako se kreće u pravcu navedene kuće, odnosno koji se vraćaju nakon kritičnog događaja iz pravca ove kuće i konačno treću grupu čine lica koja imaju određena posredna saznanja o kritičnom događaju.

109. Obzirom da, Tužilaštvo , odbrana i optuženi, čine nespornim da je optuženi Srpko Pustivuk bio kritičnog 29.05.1992. godine prisutan ispred kuće Uzeira Selimovića, te da se odbrana optuženog bazira na tezi kako isti nije bio član/pripadnik grupe koja je izvršila napad na kuću i civile u kući, Sud je radi lakšeg razumijevanja analize i ocjene izvedenih dokaza, prvo uzeo u razmatranje drugu grupu svjedoka, odnosno lica koja su vidjeli optuženog Srpka Pustivuka kako se kreće sa grupom vojnika u pravcu kuće Uzeira Selimovića.

110. Kao neposredne očevidce kolone odnosno grupe vojnika koja se kreće u pravcu kuće Uzeira Selimovića, po prijedlogu Tužilaštva Saslušani su Zahida Selimović, Refik Šehić, Nermin Durmo i Izet Šehić.

111. Nabrojani svjedoci su saglasni u svojim izjavama kako je Srpko Pustivuk bio u grupi vojnika koji su se uputili u pravcu kuće Uzeira Selimovića, te da je navedene prilike došlo do pogibije Uzeira Selimovića i Zahida Selimovića. Međutim imajući u vidu značaj iskaza pomenutih svjedoka, bilo je potrebno analizirati sve detalje datih izjava i potom utvrditi njihovu vjerodostojnost i pouzdanost, odnosno izvesti zaključak o tome da li su određene

bitne činjenice dokazane izvan svake razumne sumnje.

112. Svjedok Izet Šehić, je posebno upečatljiv, napominjući kako se u Gornjoj Bioči optuženi Srpko Pustivuk za sve pitao i kako je on bio glavni za sve. Na pitanje da pojasni na kojim činjenicama bazira svoj stav, svjedok nije dao dovoljno konkretan odgovor već je dodao kako je optužen Srpko Pustivuik bio i glavni za vojnu policiju, jer je on u svemu sudjelovao od početka, odnosno da je on imao svoju jedinicu.

113. Međutim, kada je riječ o optuženom Srpku Pustivuku, Sud je vjerodostojnost i pouzdanost navoda svjedoka Izeta Šehića, cijenio prije svega kroz dostupne materijalne dokaze, odnosno T-43 (*Izvještaj o provjeri brcj str. pov. Br: 89/93 od 15.11.1993. godine*) , T-42 (*Izvještaj o provjeri od 12.11.1993. godine*) i T-39 (*Pregled kretanja kroz službu za optuženog Srpka Pustivuka, u čijem prilogu se između ostalog nalazi rješenje MUP-a SRBiH brcj 10/93 od 01.04.1992. godine kcjim se Srpko Pustivuk privremeno raposređuje na poslove i zadatka milicionara specijaliste i rješenje MUP-a SRBiH brcj 10-1264 od 04.05.1992. godine kcjim se Srpko Pustivuk privremeno raspoređuje na poslove i zadatke milicionara Ilijaš*) iz kojih je jasno vidljivo da optuženi u kritičnom periodu nije bio angažovan na vojnim zadacima, odnosno da nije bio raspoređen u vojne strukture pa samim tim niti u vojnu policiju.

114. Dodatno, pomenuti materijalni dokazi jasno potvrđuju da optuženi ne samo da nije bio raspoređen u vojnu policiju, već da niti u okviru redovne/civilne policije nije obavljao rukovodnu dužnost sve do 15.07.1992. godine kada je raspoređen na poslove i zadatka Pomoćnika komandira SM Ilijaš[1].

115. Svjedok je posmatrao kolonu koja se kretala u pravcu kuće Uzeira Selimovića sa udaljenosti od 30-35m, kojom prilikom je prepoznao Neđu Ikoniću, O3, Jevftu Ždralu, Momira Pustivuka i optuženog. Dodatno, svjedok je istakao kako su navedeni bili "*pravo naoružani*"[2].

116. Takođe prilikom opisivanja događaja u i pored kuće Uzeira Selimovića, svjedok je istakao kako je čuo da je Uzeir ubijen a da su njegovog sina "*ganjali*" pa da je i on nakon toga ubijen. Međutim, činjenicu da je Zahida Selimovića, kritične prilike neko od vojnika

---

[1] Rješenje MUP-a SR BiH broj 10-1264-2 od 15.07.1992. godine-Prilog dokaza T-39.
[2] Audio zapis svjedočenja svjedoka Izeta Šehića od 19.04.2011.godine 1:26:48h.

koji su bili prisutni "*garjao*", niko od drugih svjedoka, niti bilo koji materijalni dokaz, ne potvrđuje.

117. Svjedok je opisao grupu koja se vraćala iz pravca kuće Uzeira Selimovića, gdje je istakao da je vidio kako optuženi ide na čelu kolone i kako je jedno dijete ranjeno, te dodao "*Po **mom** Srpko ga nije nosio; Srpko je iš'o prvi*"[3].

118. Takođe, u ovom slučaju treba ukazati na različitost navoda ovog svjedoka u odnosu na iskaze više svjedoka koji ističu da je navedene prilike u grupi lica koja su se vraćala iz pravca kuće Uzeira Selimovića bilo dvoje djece te da su neki svjedoci istakli da je dijete koje je bilo teže povrijeđeno nosio lično optuženi Srpko Pustivuk.

119. Sud je djelimično poklonio vjeru iskazu ovog svjedoka i to u onom dijelu koji poimenično nabraja broj lica koja prilaze kući Uzeira Selimovića i to optuženi, Momir Pustivuk. Neđo Ikonjić, O3 uglavnom da je vidio grupu mještana oko pet do šest jer je to u saglasnosti sa svjedocima Durmo Nerminom, svjedokom O3 i sam optuženi ne spori dolazak u takvoj grupi do kuće Selimovića. Iako se ne radi o sto procentnom saglasnošću o svim imenima te grupe sud je vodio računa i o činjenici da su moguće zamjene u imenima, da recimo Šehić Refik izjavljuje „ostalo su bili Pustivuci" a da su svi istovjetno nabrojali tri imena i brojno stanje. U ostalom dijelu da optuženi nije nosio S4, da su Selimović Zahida „ganjali" sud nije poklonio vjeru jer isti nisu potkrijepljeni nijednim provedenim dokazom. Svjedok nije vidio ko je pucao

120. Nadalje, iz prethodno navedene grupe svjedoka, Sud je detaljno analizirao iskaz i svjedoka Nermina Durme. Ovaj svjedok je opisao kako je vidio kako se kritične prilike iz jednog šumarka pomolila srpska vojska koja je išla u pravcu kuće Uzeira Selimovića i da je u ovoj grupi bio optuženi Srpko Pustivuk te pored njega još Neđo Ikonić, Ljubiša Pustivuk, Slaviša Pustivuk, Momir Pustivuk i Gavrini sinovi[4].

121. Ovaj svjedok je potom opisao kako se čula pucnjava i trombloni[5] te da je kasnije od Nusreta Selimovića i Nijaza Durme čuo da je njima svjedok S-2 rekao da je za to odgovorna srpska vojska[6].

---

[3] Ibid. 1:28:28h.
[4] Audio zapis svjedočenja svjedoka Nermina Durme od 24.05.2011. godine 00:13:51 h.
[5] Ibid. 00:15:00 h.
[6] Ibid. 00:16:05 h

122. Svjedok je prilikom opisivanja događaja u Gornjoj Bioči, posredno potvrdio prisustvo vojske koju nisu činili mještani. Tačnije, svjedok je ukazao kako su se iz pravca Paljeva, odnosno Rakića kuća-iznad Pustivuka, pojavila tri kamiona i da su počeli otvarati vatru[7].

123. Nadalje, ovaj svjedok je odgovarajući na više pitanja bio jako decidan i precizan. Opisao je koliko je bilo stanovnika u Gornjoj Bioči[8], potom je jasno i decidno istakao kako su početkom Rata Bošnjaci u Gornjoj Bioči raspolagali sa četrnaest lovačkih pušaka[9], te konačno da je Rat u Gornjoj Bioči počeo 28.05.1992. godine u 07h i 18 min.[10], odnosno da je tim napadom počeo rat u njegovoj mjesnoj zajednici[11].

124. Dakle, očigledno je da se svjedok kritičnih događaja sjeća do najstinijih detalja, uključujući i tačan broj pušaka sa kojim su raspolagali Bošnjaci u Gornjoj Bioči, da je Rat počeo 28.05.1992. godine u 07h i 18 min., te da se on kritične prilike našao kod Kasimove kuće jer je pošao da kupi meso[12].

125. Svjedok se poslije ovog napada počeo kriti na različitim mjestima i pokušao pobjeći iz Gornje Bioče, kojom prilikom je došlo do stradanja određenog broja ljudi. Međutim, iako se odnosi na događaje opisane u tački 2. optužnice/presude, treba ukazati na jednu veliku kontradikciju u navodima ovog svjedoka. Naime, svjedok je pomenuo, kako je poslije napada, bježao, ali da je kod sebe imao automatsku pušku[13].

126. Postavlja se pitanje odakle svjedoku automatska puška, obzirom da je isti potpuno siguran da su Bošnjaci u Gornjoj Bioči posjedovali četrnaest pušaka i da se radilo o lovačkim puškama.

127. Konačno kada je riječ o sudjelovanju optuženog u napadu, odnosno okolnostima njegovog prisustva u i oko kuće Uzeira Selimovića, treba dodati da se ovaj svjedok od iste nalazio na udaljenosti od 150 metara[14], te da nije bio očevidac kritičnih događaja, obzirom da se kad je vidio grupu vojnika u kojoj je navodno bio optuženi, povukao i da je čuo samo detonacije.

---

[7] Ibid. 00:1143 h.
[8] Ibid. 00:06:18 h.
[9] Ibid. 00:09:55 h.
[10] Ibid. 00:07:18 h.
[11] Ibid. 00:11:25 h.
[12] Ibid. 00:10:53 h.
[13] Ibid. 00:19:20 h.
[14] Ibid. 00:13:20 h.

128. Nadalje, svjedok je ocjenjujući učešće optuženog u kritičnim događajima, istakao da može da ocjeni ko je sudjelovao u tome ali da ni njemu nikad neće biti jasno[15].

129. Na kraju kada je riječ o funkciji odnosno položaju optuženog u Gornjoj Bioči, treba ukazati da je svjedok Nermin Durmo istakao kako se prilikom predaje javio optuženom, ali da ga je optuženi uputio na Neđu Ikonića[16]. U zapisniku iz istrage koji je kao dokaz priložen je izjavio da je išao do škole da pita Srpka i Neđu jer su oni bili glavni, da se optuženi sa njima pozdravio i poslao ih Neđi kao i da je nakon zatvaranja u vikendici doveden u SUP da je tamo mučen i da mu je život spasio optuženi omogućujući mu da ode u Visoko. Sud je poklonio vjeru svjedoku u dijelu iskaza koji se odnosi na grupu mještana koji prilaze kući Selimović Uzeira, na prisustvo strane vojske te na način koji ga je optuženi uputio Neđi Ikonjiću i spasao kasnije , jer je iskaz saglasan sa ostalim izvedenim dokazima. Sud je bez obzira što sva tri svjedoka nisu sem trojice Neđe Ikonjića, Momira Pustivuka i optuženog istovjetno nabrojala svih šest smatrao da se radi o predvidivoj razlici obzirom da su često svjedoci upotrebljavali izraze Čedini sinovi, Gavrini sinovi, Simini, sami Pustivuci... itd pa je moguća zamjena ali su sva trojica prepoznala u koloni prvu trojicu.

130. Svjedokinja Zahida Selimović saslušana je kao jedan od očevidaca grupe koja je sudjelovala u napadu na civile u kući Uzeira Selimovića.

131. Ova svjedokinja se nalazila na udaljenosti od oko 50 metara od kuće Uzeira Selimovića kritične prilike, te je opisala kako je vojska bila raspoređena u dvije grupe. Za jednu grupu je opisala da je bila u blizini kuće dok je za drugu grupu istakla da se nalazila nešto dalje te da su i ti vojnici bili raspoređeni[17].

132. Za grupu koja se nalazila u blizini kuće Uzeira Selimovića svjedokinja je istakla da se radilo o tri vojnika da je među njima prepoznala optuženog Srpka Pustivuka[18] te da su sa njim bila još dva lica za koja je kasnije od svjedoka S-1, saznala da se radilo o Čedinim sinovima[19](Siniša i Ljubiša)[20]. Međutim svjedokinja S-1, kada je riječ o ovom kritičnom događaju pominje Slavišu Pustivuka.

---

[15] Ibid. 00:17:00 h.
[16] Ibid. 00:24:40 h.
[17] Audio zapis svjedočenja svjedoka Zahide Selimović od 05.04.2011. godine 00:10:10 h.
[18] Ibid. 00:10:50 h.
[19] Ibid. 00:17:38 h.

133. Nadalje, kada je riječ o navodima svjedoka Zahide Selimović, treba dodati kako je ona istakla da je kritične prilike optuženi hurio Zahida Selimovića, međutim da ista nije bila u prilici da vidi ko ga je ubio[21].

134. Na kraju, nakon što je ubijen Zahid Selimović, imajući u vidu vapaje svjedoka S-3, optuženi Srpko Pustivuk se vratio i odveo djecu[22].

135. Međutim kada je riječ o tome ko je nosio drugo dijete, svjedokinja je istakla da je jedno dijete nosio optuženi dok je druge dijete nosio neki drugi vojnik[23], ali da ne zna koji je to vojnik.

136. Na kraju svjedokinja je potvrdila kako ja čula da Čedini sinovi međusobno komentarišu i da se pitaju ko je ubio Uzeira, te da su istakli da se radilo o nekoj stranoj vojsci[24].

137. Dakle, imajući u vidu ranije navode svjedoka; [25], razlikama u navodima u odnosu na svjedoka S-1, potom činjenicu da svjedokinja nije znala reći ko je od vojnika nosio drugo dijete (iako su to imajući u vidu njene ranije navode mogli biti Siniša ili Ljubiša), zatim da se kritični događaj desio na udaljenosti od oko 50 metara, te da svjedokinja prvo ističe da je čula kako S-1 pominje optuženog, da ga je potom prepoznala i da je *hurio* Zahida Selimovića, a da se na kraju vratio po djecu (iako je u daljem dijelu izlaganja rekla da je prvo vidjela kako je optuženi gurnuo Zahida, počeo se udaljavati, a da su potom čuli vapaji S-3, nakon čega se optuženi vratio po djecu), te da se po svemu sudeći radilo o događajima koji su se brzo odigrali i koji su sviju iznenadili.

138. Drugim riječim, u konkretnom slučaju, a imajući i vidu sve prethodno navedeno Sud je zaključio da je optuženi Srpko Pustivuk bio prisutan u i pored kuće Uzeira Selimovića, međutim nije mogao razjasniti da li je on bio učesnik u kritičnom događaju.

139. Svjedok Taib Đogo je takođe opisao kako je sa udaljenosti od oko 50 metar vidio grupu od šest osoba među kojima su bili optuženi Srpko Pustivuk, Neđo Ikonić, Slaviša

---

[20] Ibid. 00:21:30 h.
[21] Ibid. 00:11:25 h.
[22] Ibid. 00:12:40 h.
[23] Ibid. 00:23:29 h.
[24] Ibid. 00:35:38 h.
[25] Ibid. 00:23:29 h.

Pustivuk i Miroslav Duta, koji su otišli u pravcu Selimovića kuća[26]. Međutim kao što je vidljivo, navodi ovog svjedoka su u djelimično saglasni sa svjedocima Izetom Šehićem, Durmo Nerminonom dokazima odbrane.

140. Nadalje, u postupku saslušan je i određeni broj svjedoka koji su u svojim iskazima naveli šta su čuli, odnosno ko je sve sudjelovao u kritičnom događaju.

141. Svjedok Šehić Refik je izjavio da je vidio "O4" koji je pokazivao put kuće i da je vidio kolonu od oko 10-tak ili petnaest i svi su bili naoružani da je bio optuženi, Ždrale, Ikonjić Neđo, Zoran Crnogorac zv."Cico"; a ono sve Pustivuci.

142. Nadalje, kada je riječ o drugoj grupi svjedoka, odnosno osoba koje se su se kritične prilike nalazile u kući Uziera Selimovića, treba analizirati iskaze svjedoka S-1, S-2, Zijada Selimovića, S-3, S-4, S-5 Hasije Selimović i konačno Fadila Selimovića, koji je napustio kuću Uzeira Selimovića neposredno prije napada.

143. Svi ovi svjedoci su opisali kako se desio napad na kuću i civile koji su se u njoj nalazili. Takođe, većina ovih svjedoka je potvrdila kako su tokom prethodne večeri i jutra čuli pucnje.

144. Takođe ovi svjedoci su saglasni u tvrdnji kako je došlo do nasilnog otvaranja vrata i da je u svojoj kući stradao Uzeir Selimović te da je izvan kuće ubijen Zahid Selimović.

145. Međutim, kada je riječ o ovom postupku, koji se nalazi pred Vijećem, od ključne važnosti bilo je utvrditi prisustvo optuženog Srpka Pustivuka na kritičnom mjestu te razjasniti, koje radnje je on poduzeo i da li te radnje čine sastavni dio napada.

146. Svjedokinja S-1, tokom svog kazivanja opisala je kako je tada Zahid imao sedamnaest godina[27], da je vidjela kako je optuženi opalio (provalio) vrata[28] te da je svjedokinja S-3, bila uplašena i govorila da ne pucaju jer će poubijati žene i djecu koji se nalaze u kući. Takođe, svjedokinja S-1 je pojasnila da ona lično nije prepoznala optuženog, već da joj je svjedokinja S-3, rekla da se radi o optuženom Srpku Pustivuku[29].

---

[26] Audio zapis svjedočenja svjedoka Taiba Đoge od 05.07.2011. godine 01:02:05 h.
[27] Audio zapis svjedočenja svjedoka S-1 od 15.03.2011. godine 00:12:50 h.
[28] Ibid. 00:13:25 h.
[29] Ibid. 00:19:45 h.

147. Kada je riječ o događajima koji su uslijedili nakon što je optuženi ušao u kuću Uzeira Selimovića, svjedokinja je potvrdila da je Srpko sam ušao kako je isti navedene prilike prijetio da će ih sviju ubiti ako budu imali oružje[30] a potom je iz druge prostorije izveo Zahida Selimovića koji je imao pušku[31], pri tome mu govoreći "Hajde mladiću ti izlazi„[32], a onda je ušao neki vrijedan i iznio malu S4.

148. Na kraju, svjedokinja S-1, krenula je prema verandi gdje ju je, prema njenom kazivanju, dočekao Slaviša Pustivuk, koji ju je upitao kako ga poznaje[33] da bi nakon toga čula dva pucnja[34].

149. Za razliku od svjedokinje S-1 koja je opisala kako optuženi Srpko Pustivuk ulazi u kuću i izvodi Zahida Selimovića, svjedokinja S-2 je istakla kako je vidjela da u hodnik kuće ulaze tri vojnika[35], Pustivuk Srpko i Slaviša, trećeg nije poznavala a da je svjedokinja S-3, nekog od vojnika prepoznala[36] i potom dodala da se u kući nalaze žene i djeca, nakon čega je prestala pucnjava. Potom, prema kazivanju S-2 ulazi optuženi Srpko Pustivuk (kojeg zna *iz viđenja*, iz škole) i sa njim još jedan vojnik-možda Slaviša Pustivuk.[37]

150. Nakon što je ušao, optuženi je navodno S-2 rekao da ostavio Uzeira[38] i da od njega nema ništa, da bi potom ušla druga dva vojnika koji su iznijeli S-4 i S-5[39].

151. Prema riječima svjedokinje S-2, nakon što su S-4 i S-5 izneseni, ona zajedno sa Zahidom Selimovićem, koji je nosio pušku, izlazi iz druge prostorije, pri čemu je Zahid rekao da nemaju drugog naoružanja, a optuženi Srpko Pustivuk je potom zaprijetio da će ih sve ubiti ako budu imali još neko oružje. Potom su ušla još dva vojnika koja su izvela Zahida i vani ga svezala[40].

152. Kao što je vidljivo, iskazi prethodna dva svjedoka se razlikuju kako u broju vojnika koji su ušli u kuću, tako i po tome da li je optuženi izveo Uzeira Selimovića iz druge prostorije ili je on sam, sa puškom u ruci izašao ili je iznio S4..

---

[30] Ibid. 00:20:40 h.
[31] Ibid. 00:21:00 h.
[32] Ibid. 00:21:53 h.
[33] Ibid. 00:22:08 h.
[34] Ibid. 00:23:14 h.
[35] Audio zapis svjedočenja svjedoka S-2 od 16.08.2011. godine 01:29:00 h.
[36] Ibid. 01:30:00 h.
[37] Ibid. 01:31:00 h.
[38] Ibid. 01:32:45 h.

153. Međutim, treba analizirati iskaz svjedoka S-2 u odnosu na iskaz svjedoka Zijada Selimovića. Naime, prema kazivanju S-2, optuženi joj je sugerisao da ne pruža pomoć Uzeiru Selimoviću[41], što upućuje na zaključak da je optuženi želio smrtan ishod. Međutim, navodi optuženog, poprimaju sasvim drugo značenje ako se posmatraju u kontekstu iskaza svjedoka Zijada Selimovića, koji je pojasnio da je optuženi sugerisao S-2, da pusti Uzeira i da pokuša pomoći S-3 koja je takođe ranjena[42].

154. Nadalje, svjedok Zijad Selimović u svom kazivanju, za razliku od S-1, ističe kako optuženi zajedno sa još jednim vojnikom, vezuje i izvodi Zahida Selimovića[43] a da potom ulaze druga dva vojnika, među kojima je bio izvjesni Zoran koji je ranjen na Vukovaru i odnose S-4 i S-5[44].

155. Svjedok je potom izašao da vidi šta se dešava, te je primijetio kako optuženi i izvjesni Slaviša ispituju Zahida Selimovića, da bi svjedoku bilo rečeno da se vrati u kuću, nakon čega su se čula dva pucnja[45].

156. Odgovarajući na pitanje koliko vojnika se nalazi pored Zahida Selimovića, svjedok je istakao da ih je bilo najmanje deset, a da ih je možda bilo i više od petnaest[46], „S 1„ isto navodi da je bilo puno vojnika (kamara vojnika), a i „S3“ ističe da ih je pred štalom bilo puno, što je u potpunoj suprotnosti sa navodima pojedinih svjedoka koji su vidjeli značajno manji broj vojnika kako se kreću u pravcu kuće Uzeira Selimovića, a koji kao takvi potvrđuju tezu odbrane o naknadnom dolasku do kuće optuženog i ostalih.

157. Na kraju, kada je riječ o pouzdanosti iskaza ovog svjedoka, treba ukazati na dio unakrsnog ispitivanja, odnosno poređenja iskaza datog na glavnom pretresu, sa iskazom datim u istrazi.

---

[39] Ibid. 01:32:58 h.
[40] Ibid. 01:33:45 h.
[41] Ibid. 01:32:45 h.
[42] Audio zapis svjedočenja svjedoka S-2 od 15.03.2011. godine 01:06:00 h.
[43] Ibid. 01:07:12 h.
[44] Ibid. 01:07:55 h.
[45] Ibid. 01:09:00 h.
[46] Ibid. 01:10:28 h.

158. Naime, svjedok je u istrazi opisao detalje kako je optuženi Srpko Pustivuk ubio Zahida Selimovića, te da ga je kasnije posjekao/prelazio preko njega nožem, dok je na glavnom pretresu izjavio da uopšte nije vidio čin ubistva[47].

159. Na kraju, svjedok Zijad Selimović, izjavio je kako je pored Zahida Selimovića vidio veći broj vojnika ali da među njima nisu bila dva vojnika kojia su odnijela S-4 i S-5[48], što je posebno zanimljivo u kontekstu izjava narednih svjedoka koji su upravo ustvrdili da je optuženi Srpko Pustivuk bio taj koji je iz kuće iznio S-4.

160. Nadalje, među svjedocima koji su kritične prilike bili u kući Uzeira Selimovića, spada i svjedokinja S-3.

161. Međutim, njen iskaz nije doprinio razjašnjavanju kritičnih događaja. Naime, ova svjedokinja je, za razliku od prethodnih, istakla kako je prilikom ulaska u kuću sa optuženim Srpkom Putivukom bio i Zoran Crnogorac, koji se predstavio i kojeg je poznavala, kako osobu iz Donje Bioče[49].

162. Prilikom ulaska prema kazivanju S-3, ona ja povikala: "*Umijeće mi moja kćerka, ona je puno ranjena*„ na šta je Zoran Crnogorac odgovorio da je i on ranjen u ruku, te da kćerci (S-4) neće biti ništa i da je pusti da je nosi i da je liječi[50], da bi nakon toga optuženi i Zoran Crnogorac izveli Zahida[51].

163. Prema kazivanju svjedoka, S-3, za njima su izašli S-1 a onda i ona (S-3), da bi im optuženi Srpko Pustivuk rekao da ne izlaze a da je nju šutnuo optuženi i naredio da se vrate nazad jer će ih u protivnom pobiti[52].

164. Dakle, kao što je vidljivo, svjedokinja S-3, uopšte ne pominje prijetnje u kontekstu eventualnog pronalaženja oružja u kući Uzeira Selimovića, već u kontekstu izlaska iz kuće, što je značajno drugačije od navoda ostalih svjedoka ,a koja okolnost je posebno bitna ako se ima u vidu da je svjedokinja S-3, praktično bila ta koja je identificirala optuženog i od koje su drugi svjedoci saznali da je riječ o optuženom.

---

[47] Ibid. 01:33:40 h.
[48] Ibid. 02:04:20 h.
[49] Audio zapis svjedočenja svjedoka S-3 od 22.03.2011. godine 01:09:10 h
[50] Ibid. 01:10:10 h.
[51] Ibid. 01:13:50 h.
[52] Ibid. 01:14:48 h.

165. Svjedokinja S3 je na glavnom pretresu istakla da je Zoran Crnogorac sin Sime iz Donje Bioče, da joj se predstavio i da je bio na Vukovaru i tamo ranjen u ruku i da su on i Srpko i izveli Zahida jer su jedini bili u kući ali su iznijeli i djecu S4 i S5 pod obalu. Nije vidjela ko je pucao u Zahida.

166. Međutim, u vezi sa prethodnim, treba analizirati cjelokupan iskaz svjedoka S-3, posebno u vezi sa navodima datim prilikom suočenja sa Zoranom Crnogorcem, na ročištu od 22.11.2011. godine, kada je svjedokinja S-3, zaprijetila da bi mogla izaći iz sudnice[53] jer je puno više *driblaju* (misli se na vijeće) nego ratnog zločinca (optuženog).

167. Na kraju, kada je riječ o iskazu svjedoka S-3, treba se prisjetiti kako, prilikom suočenja, sa sigurnošću nije mogla prepoznati Zorana Crnogorca[54] kao i da je istakla da su S-4 i S-5 iz kuće iznijeli upravo optuženi i Zoran[55] a da su zapravo prvo izvedeni S-4 i S-5 a tek potom Zahid Selimović[56].

168. Nadalje, treba se prisjetiti i iskaza same S-4, koja je opisala kako je ispaljen rafal kroz vrata i da su svi zapomagali, a da je potom ušao jedan vojnik i odveo Zahida[57]. Dodala je kako je kako se ne sjeća ko je nju iznio[58] ali da je po priči, to bio optuženi[59] kao i da su oko kuće ostali svi drugi vojnici, sem te dvojice koja su nju i S-5, snijeli do obale[60].

169. Takođe treba se prisjetiti i navoda svjedoka S-5, koji je u kritično vrijeme imao jedanaest godina i koji je naveo kako su u kuću ušla tri vojnika[61] da bi potom neko od njih povikao: "*Šta uradismo s cjece*„ a da je svjedokinja S-3 pitala optuženog upravo to isto[62].

170. Na kraju ovaj svjedok je istakao da je iz kuće prvo izveden Zahid Selimović a potom on i S-4[63], a da je u vrijeme dok su oni sjedili na obali neko povikao "Ubiše Vajtu„[64].

---

[53] Audio zapis svjedočenja svjedoka S-3 od 22.11.2011. godine 01:26:38 h.
[54] Ibid. 00:16:25 h.
[55] Audio zapis svjedočenja svjedoka S-3 od 22.03.2011. godine 01:17:55 h.
[56] Ibid. 01:38:55 h.
[57] Audio zapis svjedočenja svjedoka S-4 od 22.03.2011. godine 00:10:10 h.
[58] Ibid. 00:12:57 h.
[59] Ibid. 00:15:08 h.
[60] Ibid. 00:15:50 h.
[61] Audio zapis svjedočenja svjedoka S-5 od 22.03.2011. godine 00:42:20 h.
[62] Ibid. 00:43:25 h.
[63] Ibid. 00:48:15 h.
[64] Ibid. 00:56:25 h.

171. Dakle, ako bi se uzelo da je optuženi iz kuće iznio svjedokinju S-4, kao što to tvrde pojedini svjedoci, te da je *Vajta* (Zahid Selimović) ubijen za vrijeme dok su S-4 i S-5 bili na obali, a da prilikom ubistva pored Zahida nije bilo vojnika koji su iznijeli S-4 i S-5 (kako je to naveo svjedok Zijad Selimović) nameće se zaključak kako prilikom ubistva Zahida Selimovića, optuženi nije bio prisutan.

172. Na kraju, kada je riječ o svjedocima koji su se kritične prilike nalazili u kući treba se prisjetiti iskaza Hasije Selimović, koja je navela kako je S-3 rekla optuženom "Srpko bolan što mi rani djecu, znaš da smo zajedno išli u školu„ [65], što se u znatnoj mjeri razlikuje upravo od iskaza same S-3.

173. Nadalje ova svjedokinja je navela kako je čula da vojnici govore "*Neće ovaje baljska noga prohodati*„ te da su se ponovo vratila ista dvojica vojnika i da su reki da ne bi pucali da su znali da se u kući nalaze žene i djeca[66].

174. Na kraju, treba ukazati i na iskaz svjedoka Fadila Hodžića koji je opisao kako je neposredno prije napada pobjegao iz kuće. On je dodao da je kao *kroz maglu* prepoznao optuženog[67] te da je vidio kako neka dvojica izvode *Vajtu* (Zahida Selimovića), da potom neko govori "*Zoka šta ćemo sa njim*„[68], na šta je uslijedio odgovor "*koji ga*„.

175. Svjedokinja S3 je izjavila da joj je Srpko prišao u civilnom odijelu ispred škole i da je informisao da joj je kći S4 u bolnici,a S5 kod ujaka, da je S1 izjavila da je Srpko, dok su bili u kući pored škole došao izjaviti saučešće ali da ona nije isto prihvatila.,Durmo Nermin da mu je spasao život .

176. Kada je riječ o okolnostima iz tačke 1. optužnice, kao svjedoci odbrane svoje iskaze su dali O-1, O-2, O-3, O-4 i optuženi Srpko Pustivuk.

177. Svjedok O-1, u svom kazivanju istakao je da je u kritičnom periodu policija u SJB Ilijaš obavljala policijske poslove[69], a da je kritične prilike čuo kako je od kolega u SJB Ilijaš

---

[65] Audio zapis svjedočenja svjedoka Hasije Selimović od 29.03.2011. godine 00:18:45 h.
[66] Ibid. 00:20:14 h.
[67] Audio zapis svjedočenja svjedoka Fadila Hodžića od 29.03.2011. godine 00:51:17 h.
[68] Ibid. 00:52:37 h.
[69] Audio zapis svjedočenja svjedoka O-1 od 27.09.2011. godine 00:18:44 h.

saznao da je optuženi otišao u Gornju Bioču jer su ga zvali od kuće, da bi nakon toga vidio vozilo pored Doma zdravlja u Ilijašu, a da je zatim izašao optuženi i nešto opsovao[70].

178. Nakon određenog veremena, O-1 je potvrdio da je čuo kako je neka grupa vojnika došla u Gornju Bioču, da je bilo pucnjave i da je među tim vojnicima bio izvjesni Zoran koji je otjeran sa područja Ilijaša[71].

179. Poput svjedoka O-1 i svjedok O-2 je opisao kako policija iz SJB Ilijaš nije sudjelovala u događajima u Gornjoj Bioči[72], kao i da je čuo da je optuženi na nečiji poziv otišao u Gornju Bioču i da je tamo zatekao 15-20 nepoznatih vojnika[73]. Dodao je i da je navedene prilike dvoje djece ranjeno i da ih je optuženi, svojim vozilom prevezao u Dom zdravlja u Ilijašu.

180. Za razliku od svjedoka O-1 i O-2, koji imaju samo djelimična saznanja o događajima u Gornjoj Bioči, svjedoci O-3 i O-4 su zajedno sa optuženim, prema njihovom kazivanju bili pored kuće Uzeira Selimovića i imali priliku da vide šta se zapravo desilo.

181. Svjedok O-3 je u svom kazivanju istakao da je vidio vojnike koji se u formaciji kreću kroz selo[74].

182. Kad su došli u blizinu kuće Uzeira Selimovića, svjedok je vidio kapetana Zorana koji je govorio da se otvore vrata, da bi ih potom odvalio nogom. Prema riječima O-3, Uzeir je pao a iz kuće je izašla S-3, koja se obratila optuženom i od njega tražila da pomogne njenoj djeci, nakon čega su optuženi i O-4 odnijeli S-4 i S-5[75].

183. Svjedok O-3 je na kraju rekao kako je vidio da se neki vojnik obraća Zoranu i pita šta da radi sa Zahidom Selimovićem, da bi uslijedio odgovor *„Koji ga!"*[76].

184. Na kraju, u svom kazivanju O-3 je istakao kako je čuo dva-tri pucnja i da je O-4 bio prisutan, kad je Zahid Selimović ubijen[77].

---

[70] Ibid. 00:21:10 h.
[71] Ibid. 00:23:00 h.
[72] Audio zapis svjedočenja svjedoka O-2 od 27.09.2011. godine 01:02:30 h.
[73] Ibid. 01:03:45 h.
[74] Audio zapis svjedočenja svjedoka O-3 od 11.10.2011. godine 00:23:00 h.
[75] Ibid. 00:24:00 h.
[76] Ibid. 00:26:18 h.
[77] Ibid. 00:27:30 h.

185. Odgovarajući na posebno pitanje da li mu je poznato kako se Zoran prezivao, O-3 je izjavio da se radilo o Zoranu Ubiparipoviću i da se trenutno nalazi u Sjedinjenim Američkim Državama[78].

186. Poput svjedoka O-3, svjedok O-4 je opisao kako je kritične prilike bio kod kuće i da je naišla neka nepoznata vojska kojom prilikom je zapalila dvije kuće u Selu (Gornjoj Bioči). Dodao je da je njegov otac pošao da gasi jednu od kuća ali da mu Zoran (jedan od tih vojnika) nije dozvolio[79].

187. U svom kazivanju O-4 je opisao i kako je sa O-3 i optuženim krenuo u pravcu kuće Uzieira Selimovića te da su vidjeli kako Zoran provaljuje vrata, nakon čega je iz kuće izašla jedna žena, koja je tražila od optuženog da joj spasi djecu[80].

188. Na kraju je svjedok O-4 opisao kako su optuženi i O-3 odnijeli S-4 i S-5, a da je on bio prisutan kad je ispitivan Zahid Selimović, a potom ga Zoran ubio[81].

189. Prilikom svjedočenja u konceptu vlastite odbrane, optuženi je poput svjedoka O-1, O-2, O-3 i O-4, istakao kako je bio na radnom mjestu u SJB Ilijaš i da je po dojavi da se dešavaju određeni problemi zajedno sa O-3 krenuo u pravcu Gornje Bioče. Da su kod škole zatekli više mještana koji su bili zabrinuti, da bi potom optuženi, O-3 i O-4 otišli do kuće Uzeira Selimović, gdje su zatekli neku nepoznatu vojsku koju je predvodio Zoran Ubiparipović. Optuženi je dodao da su u ovom događaju smrtno stradali Uzeir Selimović i Zahid Selimović a da je on i O-3 spasili svjedoke S-4 i S-5.

190. Tužilaštvo je u završnoj riječi istaklo da su provedeni dokazi u toku ovog krivičnog postupka neoboriva osnova da sudsko vijeće donese odluku kojom će izvan svake razumne sumnje utvrditi da je optuženi Pustivuk Srpko svjesno poduzeo krivično pravne radnje i da je neposredno, odnosno individualno odgovoran za počinjenje krivičnog djela. Svoj zaključak za tačku 1. optužnice je temeljilo na iskazima svjedoka i to: „S1“ ,“S3“, Selimović Zijad, Hodžić Fadil, Selimović Hasija i svjedoka koji su sa udaljenosti gledali i to: Šehić Refik, Durmo Nermin, Šehić Izet, Đogo Taib. Nadalje je istaklo, da je optuženi individualno odgovoran za počinjenje krivično pravnih radnji jer je svojim radnjama na

---

[78] Ibid. 00:30:35 h.
[79] Audio zapis svjedočenja svjedoka O-4 od 11.10.2011. godine 01:12:35 h.
[80] Ibid. 01:14:50 h.
[81] Ibid. 01:16:18 h.

odlučujući način doprinio realizaciji krivičnog djela koje mu se optužnicom stavljaju na teret. Tužilaštvo smatra da je znao za konačan ishod i nastupjele posljedice i njegovo činjenje se sastoji u odlučujućem doprinosu napada na kuću Uzeira Selimovića u kojoj je učestvovao, a potom u odvođenju i ubistvu Selimović Zahida zvani „Vajta". Učešće optuženog se manifestovalo kroz omogućavanje izvršenja ovih krivično pravnih radnji. Dakle, u prethodnom dijelu analizirani su iskazi svih svjedoka koji posjeduju određena saznanja o događajima u i oko kuće Uzeira Selimovića. Rezultat je nesporno utvrđen događaj od 29.05.2011. i da su u tom događaju smrtno stradala dva lica, a dva lica S4 i S5 povrijeđeni.

191. Kao što je vidljivo, većina svjedoka potvrđuje da su kritične prilike smrtno stradala dva lica, a da su S-4 i S-5 povrijeđene, a i materijalni dokazi koji se odnose na Izvode iz matične knjige umrlih za Selimović Uzeira (dokaz Tužilaštva T-60), Selimović Zahida (dokaz Tužilaštva T-59), ljekarski nalazi i nalaz vještaka za povrijeđene S4 i S5 (dokaz Tužilaštva T-28). Međutim, u konkretnom slučaju, bilo je potrebno razjasniti ulogu optuženog, odnosno utvrditi da li je on učestvovao u napadu ili je, kao neko ko je pokušavao da pritekne u pomoć, došao na kritični lokalitet.

192. Saslušani svjedoci i izvedeni materijalni dokazi Tužilaštva nisu mogli ubijediti sud da se događaj desio na način kako je to opisano u tački 1 optužnice. Odnosno nisu mogli razjasniti položaj i ulogu optuženog u kritičnom događaju .

193. Svjedoci Izet Šehić ,Durmo Nermin ,Selimović Zahida i Taib Đogo, su saglasni da su vidjeli pet do šest vojnika mještana među kojima su vidjeli optuženog, Neđu Ikonjića, Momira Pustivuka. Izet Šehić i Šehić Refik su vidjeli i Jefto Ždralu, Šehić Refik O4, a Šehić Izet O3,.... što ističu i svjedoci odbrane dok svjedoci Zahida Selimović, Zijad Selimović, S1 i S3, u svojim iskazima tvrde da je oko kuće bilo 15 do 20 vojnika ili kamara vojnika.

194. Šehić Refik vidi kolonu od 10 do 15 vojnika Što znači da su zajednički krenuli prema kući Uzeira Selimovića i gore pomenuti svjedoci bi morali primjetiti više vojnika od nabrojanih pet do šest. Ovako se više potvrđuje teza odbrane da su optuženi i mještani njih pet do šest krenulo u pomoć. Naime, nijedan od svjedoka nije vidio ko je pucao u vrata. Svjedoci Izet Šehić, Durmo Nermin, Selimović Zahida i Taib Đogo koji su posmatrali sa udaljenosti niti svjedoci koji su bili neposredni očevici događaja. Nijedan od ovih svjedoka nije u svom iskazu razriješio pitanje učešća optuženog do ulaska u kuću

Selimović Uzeira.

195. Takav slučaj je i sa neposrednim očevicima. Svjedokinja S1 ističe da je prvi i sam ušao optuženi prijetivši da će ih sve pobiti, da je izveo Zahida, a onda je ušao jedan vrijedan i iznio S4, dok S2 vidi da u kuću ulaze tri vojnika i to optuženi i Slaviša, a onda ulaze dva vojnika i iznose S4 i S5, Zijad ističe da optuženi i još jedan vojnik izvode Zahida, a Zoran koji je ranjen u ruku i još jedan vojnik izvode S4 i S5, a svjedokinja S3 da su optuženi i Zoran Crnogorac izveli Zahida ali su izveli i S4 i S5. Svjedoci S4 i S5 ističu da S4 iznosi optuženi, a S5 drugi vojnik i kad su bili pod obalom da su čuli „ubiše Vajtu". Svjedok Fadil Selimović vidi kroz maglu optuženog ali i dvojicu vojnika koji izvode Zahida ne vidi ko puca.

196. Nijedan od subjektivnih i objektivnih dokaza za tačku 1. nije riješio pitanje učešća optuženog. Nijedan od svjedoka nije vidio ko je pucao u vrata sem svjedoka „O4" koji ističe da je to bio Zoka –Zoran, nijedan od svjedoka neposrednih očevidaca nije dao isti iskaz po pitanju ulaska u kuću i izvođenja Selimović Zahida sem „O4" koji je izjavio da je u Selimović Zahida pucao Zoka. Nakon saslušanja svjedoka Vijeće je utvrdilo da među iskazima svjedoka pojedinačno i međusobno postoji toliki stepen odstupanja i tolikog značaja da su uticala na vjerodostojnost njihovih iskaza u pogledu odlučnih činjenica oko preduzetih radnji optuženog

197. Pema članu 180 stav 1 Tužilaštvo kvalifikuje individualnu odgovornost u obliku saizvršilaštva (29 KZ BIH) Saizvršilaštvo postoji ne samo kad svaki od izvršilaca preduzima radnju izvršenja krivičnog djela već i onda kad neko od saizvršilaca preduzima druge radnje ,koje omogućuju i doprinose izvršenju tog djela. Bitno da kod tih lica postoji volja da djelo izvrše zajednički pa prema tome i kao svoje ,tako da njihove radnje čine logičnu i prirodnu cjelinu sa radnjama ostalih izvršilaca. Prema Rimskom statutu MKS da bi dokazali da je lice počinilo krivično djelo „skupa sa drugim licem" tužilaštvo mora dokazati 1) da dvoje ili više ljudi dijeli zajednički plan; 2) Da je svakom od saizvršitelja bila dodijeljena bitna uloga u izvršenju plana; 3) Da je saizvršitelj djelovao s namjerom i znanjem 4) Da su saizvršitelji bili svjesni a) da primjena zajedničkog plana za ishod može imati ili ne imati izvršenje krivičnog djela i b) da su bili u situaciji da osujete izvršenje krivičnog djela neizvršenjem uloge koja im je bila dodijeljena. Isto tako razmatra i „Bitna uloga". Uloga se smatra „bitnom" ukoliko krivično djelo ne može biti počinjeno, a da je lice kome je dodijeljeno ne izvede. Pravilnim i potpunim utvrđivanjem svih kako objektivnih tako i subjektivnih okolnosti izvršenog krivičnog dela i ličnosti saizvršilaca može se

u svakom konkretnom slučaju od strane sudskog veća nedvosmisleno utvrditi doprinos svakog od njih i tako izvršiti zakonita i pravilna pravna kvalifikacija tog doprinosa kao osnov za pravilno i zakonito kažnjavanje.

198. U konkretnom slučaju Vijeće nije utvrđivanjem objektivnih i subjektivnih okolnosti izvršenog krivičnog djela moglo nedvosmisleno utvrditi doprinos optuženog i tako izvršiti zakonitu i pravnu kvalifikaciju tog doprinosa kao osnovu za pravilno i zakonito kažnjavanje.

199. Spašavanje djece, njihovo zbrinjavanje, upućivanje svjedokinji „S2" da pomogne ranjenoj „S3",a s druge strane naredba „kolji ga" ne rezultiraju logičnom i prirodnom cjelinom saizvršilaštva. Različitost ponašanja humanost i svirepost ne upućuju Vijeće o zajedničkom izvršenju djela.

200. Nije predočen ni jedan dokaz koji bi osim što su saslušani svjedoci bez posebnih argumenata isticali da je bio glavni, o tome ko je naredio djelo i komandovao istom..Na koji način je optuženi dao odlučujući doprinos i na koji način je djelovao da li je optuženi pucao iz tromblona, zabranio da se Uzeiru Selimoviću pruži pomoć ili je sugerisao da se pomogne S3, S-4 i S-5, odnosno da li je on uopšte išta sugerisao; da li je on izveo Zahida Selimovića iz druge prostorije ili je Zahid sam izašao, da li je optuženi izašao sa Zahidom ispred kuće ili je iznio S-4 i počeo se udaljavati od kuće, su pitanja na koja Sud nije bio u prilici da čuje potpuno jasne odgovore.

201. Suprotno prethodnom, odbrana je prezentirala slijed događanja i opisala ulogu optuženog kao komšije koji je pokušao pomoći.

202. Tezu odbrane u određenoj mjeri podržavaju kako svjedoci odbrane tako i svjedoci Tužilaštva.

203. Imajući u vidu i navode svjedoka S-3[82] i S-4[83] koji su opisali kako je prilikom kritičnih događaja zavladala panika, da je u velikoj mjeri ostao nerazjašnjen broj vojnika koji su išli u pravcu kuće Uzeira Selimovića u kojoj grupi je bio navodno optuženi, Sud nalazi da izvan svake razumne sumnje nije dokazano da je optuženi Srpko Pustivuk činio cjelinu u grupi vojnika koja je izvršila napad na civile koji su bili u kući Uzeira Selimovića krajem maja 1992. godine.

---

[82] Audio zapis svjedočenja svjedoka S-3 od 22.03.2011. godine 01:21:23 h.
[83] Audio zapis svjedočenja svjedoka S-4 od 22.03.2011. godine 00:08:30 h i 00:09:35 h.

204. Na kraju u vezi sa zaključkom Suda da, kada je riječ o događajima u i oko kuće Uzeira Selimovića, postoje mnoge nejasnoće treba ukazati i na navode svjedoka Zorana Crnogorca i okolnostima suočenja ovog svjedok sa svjedokom S-3.

205. Naime, u namjeri da dodatno provjeri navode i pouzdanost kazivanja svjedoka S-3 koja pominje Zorana Crnogorca kao lice koje je bilo prisutno i koje je pomoglo S4 i S5 i za koga su nedvojbeno tvrdili da je bio ranjen u ruku i da je ova rana bila očigledna. ,Sud je po službenoj dužnosti pozvao i saslušao Zorana Crnogorca.

206. U svom iskazu Zoran Crnogorac je istakao kako, suprotno tvrdnjama svjedoka S-3, nikad nije ranjavan u ruku, već da je ranjen u druge dijelove tijela (o ćemu je predao medicinsku dokumentaciju), te da se kritične prilike nije nalazio u kući Uzeira Selimovića, niti njenoj blizini, niti mu je nadimak „Cico" kako to tvrdi Šehić Refik već „Šćepan" .

207. Sud je prilikom saslušanja Zorana Crnogorca utvrdilo kako isti na rukama ne posjeduje tragove ili ožiljke koji bi potvrdili navode svjedoka Tužilaštva. Suprotno, Zoran Crnogorac, kako imajući u vidu odsustvo tragova ranjavanja, tako i po svojim ličnim svojstvima, koja je Sud utvrdio prilikom saslušavanja, nije mogao biti lice koje je predvodilo, odnosno komandovalo kritičnim napadom, te koje je bilo prisutno kritične prilike i koje je pomoglo S-4 i S-5.

208. Na kraju, izvršeno je suočavanje svjedoka S-3 i Zorana Crnogorca, međutim svjedokinja S-3 nije mogla sa sigurnošću potvrditi da je Zoran Crnogorac iz Donje Bioče, Zoran koji je pomogao svjedocima S-4 i S-5.

209. Dakle, kako je ranije istaknuto, obzirom na sve nesuglasice, nejasnoće, različita kazivanja u pogledu ključnih činjenica Sud je zaključio kako se na osnovu izvedenih dokaza, izvan svake razumne sumnje ne može temeljiti zaključak o krivnji optuženog.

210. Na kraju, prisustvo optuženog u kući Uzeira Selimovića i pomaganje svjedocima S-4 i S-5, prema ocjeni Suda, nije dovoljno da se izvan svake razumne sumnje izvede zaključak o krivici optuženog, kako to Tužilaštvo tvrdi.

211. Dakle, kod ovakvog stanja stvari, nalazeći da odbrana Srpka Pustivuka koja se odnosi na tačku 1. optužnice, a koja se sastoji u tvrdnji da su kritični napad izvršili pripadnici paravojne jedinice kapetana Zorana Ubiparipovića koji su se našli u selu Gornja Bioča 29.05.1992. godine, što posredno potvrđuju dokazi Tužilaštva T-37 (Bilten događaja

MUP-a SRBiH Sarajevo, broj 114) iz kojeg proizilazi da u borbenim dejstvima koja su se odvijala krajem maja 1992. godine nije sudjelovala policija i dokaz Tužilaštva T-34 (Naredba Komande Sarajevsko-Romanijskog korpusa od 21.05.1992. godine) u kojoj se daje instrukcija da se paravojne formacije u zoni odgovornosti ovog korpusa razbiju i po potrebi unište, u svojoj ukupnosti predstavljaju osnov za sumnju u pogledu teze Tužilaštva koje nije uspjelo otkloniti svaku sumnju u postojanje činjenica koje čine obilježja krivičnog djela za koje se optuženi tereti u tački 1 optužnice.

212. Naime sve činjenice koje idu na štetu (*in peius*) optužene osobe moraju se sa sigurnošću dokazati, a ako se to ne postigne, uzima se kao da one i ne postoje. S druge strane sve činjenice koje idu u korist (*in favorem*)optužene osobe, uzimaju se da postoje i onda i kad su utvrđene sa vjerovatnošću. Ako se i nakon savjesne ocjene dokaza pojedinačno i sa ostalim dokazima dileme ne razjasne onda se primjenjuje član 3. stav 2. ZKP BIH na način koji je povoljniji za optuženog.

213. *Sljedom kojih razloga je sud u skladu sa odredbom člana 284 tačka c ZKP BIH donio presudu kojom se optuženi Srpko Pustivuk oslobađa od optužbi za tačku 1.*

B. TAČKA 2 OPTUŽNICE/PRESUDE

214. Kada je riječ o tački 2. optužnice, prije svega treba pojasniti da se istom, optuženi Srpko Pustivuk tereti da je sudjelovao u nezakonitom zatvaranju.

215. Dalje radi lakšeg razumijevanja, treba pojasniti kako se navedenom tačkom optužnice optuženi tereti da je bio u grupi vojnika i policajaca koji su od civila nesrpske nacionalnosti tražili da se predaju i da predaju oružje da bi ih potom otpratili do jedne garaže, u kojoj se već nalazio određeni broj civila i na kraju do osnovne škole u Gornjoj Bioči.

216. Takođe u istoj tački, optuženi se tereti da je naredio Refiku Šehiću da preostale mještane iz Gornje Bioče pozove da se predaju i da će ih sve prebaciti u Kralupe, odnosno na područje pod kontrolom Armije BiH, da bi se na poziv odazvalo oko 75 civila, pri čemu su muškarci zatvoreni u osnovnu školu u Gornjoj Bioči.

217. Na kraju, tačkom 2. optužnice Srpko Pustivuk se tereti da je sudjelovao i ispitivanju muškaraca koji su se nalazili u osnovnoj školi u Gornjoj Bioči, da bi potom zajedno sa drugim policajcima i vojnicima ušao u školu, kojom prilikom su muškarci koji su se nalazili u školi pozvani da izađu i uđu u kamion koji je bio ispred parkiran i u koji je ušao optuženi,

da bi potom isti bili odvezeni u Podlugove a potom u Semizovac, dok su žene i djeca prebačeni u Luke-područje pod kontrolom Armije BiH.

218. Kada je riječ o predaji i zatvaranju muškaraca u garažu, a potom njihovom sprovođenju do škole, kao svjedoci Tužilaštva, svoje iskaze su dali Sabahudin Šehić, Hajrudin Šehić, Izet Šehić, Nermin Durmo, Taib Đogo, S-7, Izet Hujić i Safet Hujić.

219. Svjedoci Sabahuidn Šehić, Hajrudin Šehić, Izet Šehić, Nermin Durmo, Taib Đogo, S-7, Izet Hujić i Safet Hujić, su opisali kako su krajem maja ili početkom juna 1992. godine lišeni slobode.

220. Svi ovi svjedoci su opisali kako su oni doživjeli lišenje slobode a posebno okolnosti da su prije nego su bili prebačeni u školu u Gornjoj Bioči bili zatvoreni u garažu, odnosno vikendicu, te da su ovom prilikom vidjeli optuženog Srpka Pustivuka, koji je bio u grupi ljudi koji su pomenute svjedoke lišili slobode.

221. Međutim, navedeni svjedoci su u suštini saglasni oko jedne veoma bitne činjenice, a to je da je prilikom lišenja slobode od njih traženo da predaju naoružanje.

222. Istina, prema kazivanju ovih svjedoka, većinom se radilo o lovačkim puškama, ali kada je i o njima riječ treba ukazati na iskaz svjedoka Izeta Šehića koji je opisao kako se njih dvanaest mještana nalazilo u kući Nezira Šehića te da su naredno jutro došli optuženi i Neđo Ikonić i tražili da se preda naoružanje[84], što su oni i učinili. Međutim, ovdje se treba prisjetiti i iskaza svjedoka Taiba Đoge koji je takođe potvrdio da se nalazio u kući Nezira Šehića te da su došli Pustivuk zv. Duta i Neđo Ikonić, kojima su predali dvanaest lovačkih pušaka[85].

223. Dakle, iz iskaza prethodna dva svjedoka prizilazi kako su praktično svi mještani u kući Nezira Šehića bili naoružani.

224. U ovom pravcu treba ukazati i na iskaz Nermina Durme, koji je istakao da su posjedovali četrnaest pušaka[86] a da je imao on imao automatsku pušku koju nije upotrijebio[87], zatim Izeta Hujića koji je takođe potvrdio da je imao skrivenu pušku[88], potom

---

[84] Audio zapis svjedočenja svjedoka Izeta Šehića od 19.04.2011. godine 01:10:30 h.
[85] Audio zapis svjedočenja svjedoka Taiba Đoge od 05.07.2011. godine 01:02:05 h.
[86] Audio zapis svjedočenja svjedoka Nermina Durme od 24.05.2011. godine 00:09:55 h.
[87] Ibid. 00:19:20 h.

Safeta Hujića koji je potvrdio da se krio po šumi i da su imali oružje[89] te konačno svjedoka S-7, koji je potvrdio da su mještan od naoružanja imali pravljene puške, pištolje, automatske puške i lovačke puške[90] te da je on imao radiostanicu[91].

225. Na kraju, u okviru prethodnih navoda svjedoka koji su potvrdili da su posjedovali naoružanje treba analizirati i iskaze Sabahudina Šehić, Izeta Hujića i S-7 koji su takođe potvrdili da su upravo ispitivani na okolnosti posjedovanja oružja.

226. Dakle kada je riječ o naprijed navedenim svjedocima odnosno kada se radi o lišenju slobode lica koje je opisano u prvom dijelu tačke 2. optužnice, jasno je da se radilo o licima od kojih je većina bila naoružana.

227. Ova činjenica je od presudne važnosti u ocjeni zakonitosti inicijalnog lišenja slobode, za šta se tereti optuženi Srpko Pustivuk, a što će biti posebno analizirano u nastavku.

228. Nadalje, kad je riječ o drugom dijelu navoda iz tačke 2. optužnice u kojem se optuženi Srpko Pustivuk tereti da je Refiku Šehiću zv. Fikro naredio da ostale mještane koji su se krili po šumama da se predaju, te da je isti postupio po uputstvu, usljed čega se predalo oko 75 mještana, pri čemu su muškarci zatvoreni u školu u Gornjoj Bioči.

229. Na ove okolnosti kao svjedoci Tužilaštva saslušani su Senad Durmo, Esad Šehić, Bego Selimović, Refik Šehić, Suljo Durmić, Mustarfa Handžić i Alhatin Borčak, te je konačno pročitan i iskaz preminulog Zahida Šehić.

230. Kada je riječ o navodima iz ovog dijela optužnice, radi lakšeg razumijevanja Sud će prvo cijeniti iskaz samog Refika Šehića i to u kontekstu utvrđenja suda iz prethodnog dijela presude te potom iskaze pojedinih svjedoka koji su se bilo po pozivu ili samoinicijativno predali i potom zatvoreni u školu.

231. U optužnici se navodi kako je optuženi naredio Refiku Šehiću da pozove ostale mještane iz kuća i da se predaju te da im saopšti kako će svi biti prebačeni u mjesto Kralupi. Međutim, prilikom svjedočenja na ove okolnosti svjedok Refik Šehić je istakao

---

[88] Audio zapis svjedočenja svjedoka Izeta Hujića od 10.05.2011. godine 00:18:52 h.
[89] Audio zapis svjedočenja svjedoka Safeta Hujića od 16.08.2011. godine 00:50:40 h.
[90] Audio zapis svjedočenja svjedoka S-7 od 23.08.2011. godine 00:12:00 h.
[91] Ibid. 00:47:57 h.

kako mu je optuženi rekao: „Idi gore i dovedi te ljude radi bezbjednosti!"[92], a da je on prenio kako je optuženi poručio da će ih pustiti da idu za Kralupe.

232. Dakle, kao što je vidljivo, dolazi do odstupanja o veoma bitnim činjenicama i to upravo od strane svjedoka koji je jedini imao priliku da neposredno čuje šta je zapravo optuženi izjavio. Drugim riječima, imajući u vidu da su ostali svjedoci govorili samo o onome što su čuli od Refika Šehića, to se Sud prilikom analiziranja krivične odgovornosti optuženog, u ovom dijelu rukovodio navodima svjedoka Refika Šehića.

233. Nadalje, ovdje treba pomenuti i prethodno analizirane događaje, odnosno događaje koji su prethodili odlasku Refika Šehića i pozivanju ostalih mještana da se predaje. Naime, ovdje treba imati u vidu činjenicu kako je većina muškaraca koji su se predali u prethodnom periodu bila naoružana, kao i da su već u to vrijeme bile borbe na lokalitetima koji su se nalazili u blizini Gornje Bioče. Dodatno treba imati u vidu kako je jedna grupa Bošnjaka, među kojima je takođe bilo naoružanih lica naletila na zasjedu kojom prilikom su dva lica smrtno stradala, te da je konačno optuženi, prema tvrdnji Refika Šehića, tražio da se ljudi predaju radi njihove bezbjednosti.

234. Nadalje, da je došao Refik Šehić i pozvao ostale mještane da se predaju, saglasno su potvrdili svjedoci Senad Durmo, Esad Šehić, Bego Selimović, Mustafa Handžić, Alhatin Borčak i Zahid Šehić.

235. Međutim, vrijedi obratiti pažnju na navode svjedoka Alhatina Borčaka koji je rekao da je bio sa ostalim mještanima, da su neki od njih naoružani i da su isto predali[93], zatim Zahida Šehića koji je takođe potvrdio da su muškarci donijeli i predali oružje, te konačno i svjedoka Nermina Durme koji je bio u grupi mještana koja se nalazila jedno vrijeme u šumi koji je takođe potvrdio da je imao automatsku pušku.

236. Dakle, imajući u vidu sve ove okolnosti kao i navode da je značajan broj Bošnjaka u Gornjoj Bioči posjedovao oružje i da se između ostalog sam optuženi raspitivao sa kojim naoružanjem su Bošnjaci raspolagali, što je npr. potvrdio Alhatin Borčak, nameće se zaključak da je razlog za zatvaranje muškaraca (barem kad se govori o inicijalnom zatvaranju) bila činjenica da su oni bili naoružani.

---

[92] Audio zapis svjedočenja svjedoka Rfika Šehića od 17.05.2011. godine 01:07:05 h.
[93] Audio zapis svjedočenja svjedoka Alhatina Borčaka od 07.06.2011. godine 01:13:40 h.

237. Dakle, ovdje treba posmatrati poziciju optuženog, njegove radnje i konačno uslove koji su vladali prilikom boravka u školi.

238. Niko od svjedoka nije potvrdio da je optuženi za vrijeme dok su se oni nalazili u školi naudio nekom od komšija. Izuzetak je bio svjedok Sabahudin Šehić koji je naveo da je čuo da se neko žalio da je od optuženog *dobio* dva šamara i da ga je optuženi maltretirao. Međutim, imajući u vidu kako niko drugi od svjedoka nije potvrdio da ga je optuženi maltretirao, niti da posjeduje saznanja koja su išla u tom pravcu, te da se radilo o neprovjerenim informacijama, Sud je, rukovodeći se ostalim postupcima optuženog, zaključio kako iskaz svjedoka Sabahudina Šehića u ovom dijelu nije potvrđen.

239. Nadalje, kada je riječ o zbivanjima u školi i postupcima optuženog treba obratiti pažnju na navode svjedoka Izeta Šehića, o čijoj pouzdanosti je sud iznio svoj stav prilikom analiziranja dokaza koji se odnose na tačku 1. optužnice, koji je naveo kako je optuženi izjavio da će ih sve ubiti ukoliko sazna da je Đorđo Branković ubijen. Ovu prijetnju niko drugi od svjedoka nije potvrdio, iako se Izet Šehić nalazio u grupi zatvorenika, a treba podsjetiti kako je ovaj svjedok istakao da je optuženi ispitivao Sabahudina Šehića, svjedoka Tužilaštva, koji je upravo ovu činjenicu negirao.

240. Kada je riječ o ispitivanju koje je navodno bilo prisutno u školi u Gornjoj Bioči, više svjedoka je potvrdilo kako se odvijalo ispitivanje, a svjedoci Sabahudin Šehić, Izet Šehić, S-7, Izet Hujić, Safet Hujić, Esad Šehić, Refik Šehić, Mustafa Handžić, Alhatin Borčak, Ismet Durmić i Zahid Šehić su potvrdili kako im je poznato da je optuženi u istom sudjelovao.

241. Međutim, samo su svjedoci S-7, Izet Hujić, Refik Šehić i Ismet Durmić potvrdili da ih je lično ispitivao optuženi. Ovdje treba dodati kako su svi svjedoci potvrdili da se ispitivanje odnosilo na posjedovanje oružja, a da je samo svjedok Izet Hujić zapravo pomenuo vođenje zapisnika, odnosno da se radilo o istinskom ispitivanju.

242. Konačno kada je riječ o napuštanju škole u Gornjoj Bioči i prebacivanju u Podlugove, veliki broj svjedoka je dao svoje iskaze, međutim samo su svjedoci Izet Šehić, Taib Đogo i Sabahudin Šehić, rekli da su vidjeli optuženog.

243. Svjedok Izet Šehić je istakao kako je optuženi pozvao ljude koji su bili u školi da izađu dok su Taib Đogo i Sabahudin Šehić potvrdili da je optuženi bio u autobusu kojim su

prevezeni u Podlugove.

244. Suprotno prethodnom svjedok Refik Šehić istakao je da navedene prilike nije vidio optuženog.

245. Dakle, ovdje treba podsjetiti da se radilo o velikoj grupi lica i da se zaista desilo da je optuženi pozvao muškarce za izađu iz škole, radilo o okolnosti da bi tu činjenicu bilo u stanju potvrditi veći broj svjedoka. Takođe, bez obzira na činjenicu da se navedene prilike prema izjavama Taiba Đoge i Sabahudina Šehića, optuženi Srpko Pustivuk nalazio u autobusu kojim su prebačeni u Podlugove, ostaje nerazjašnjeno da li je on bio pratilac, odnosno u kojem svojstvu je postupao i što je, u svjetlu analiziranja pitanja krivične odgovornosti optuženog posebno bitno, da li je imao mogućnost da ih pusti na slobodu.

246. Na kraju kada je riječ o tački 2. optužnice i činjeničnim utvrđenjima Sud je zaključio kako je optuženi sudjelovao u lišavanju slobode muškaraca civila iz Gornje Bioče ali da se radilo o licima koja su većinom bila naoružana i to u vrijeme kada su se u neposrednoj blizini Sela vodile borbe, te da je obavljao razgovore sa licima koja su se nalazila u školi i da je bio prisutan u vozilu kojim su muškarci prebačeni u Podlugove.

247. Međutim kada je riječ o krivičnoj odgovornosti optuženog za nezakonito zatvaranje, Sud je, što je ranije analizirano, imao u vidu standarde utvrđene u presudi apelacionog vijeća MKSJ u predmetu *Tužilac protiv Zejnila Delalića i dr.* od 20.02.2001. godine.

248. Naime, prilikom raspravljanja o pravu koje se ima primijeniti prilikom ispitivanja zakonitosti zatvaranja/lišenja slobode civilnih lica, MKSJ je u navedenom predmetu zauzeo stav da civili mogu biti lišeni slobode ukoliko postoji osnovana sumnja da se bave aktivnošću koja je štetna za bezbjednost države ili ako je ustanovljeno da se takvom aktivnošću bave (paragraf 321. i 322.).

249. Dakle, iz prethodnog proizilazi da zatvaranje civilnih lica pod određenim uslovima i za određeni period, bez obzira na proceduru, može biti zakonito.

250. Kada se pomenuti pravni standardi primijene na optuženog, nameće se zaključak da je zatvaranje civilnih lica (muškaraca Bošnjaka iz Gornje Bioče), imajući u vidu da je veći broj bio naoružan, da su se u okolini odvijala borbena dejstva, inicijalno moglo biti zakonito.

251. Drugim riječima, imajući u vidu prethodno navedeno, sam čin lišenjenja

slobode, za šta se optuženi između ostalog tereti, nije nužno morao biti nezakonit. U skladu sa time, Sud nije našao da postoje elementi koji konstituiraju krivičnu odgovornost optuženog.

252. Nadalje, imajući u vidu položaj običnog policajca, Sud nije našao dokazanim da je optuženi, nakon što su muškarci Bošnjaci skupljeni u školu, mogao dalje odlučivati o njihovoj sudbini i eventalnom puštanju na slobodu.

253. Drugim riječima da činjenica da je lišenje slobode, koje je samo po sebi moglo biti zakonito, nakon određenog vremenskog perioda preraslo u nezakonito zatvaranje se ne može staviti na teret i pripisati optuženom, obzirom da je u to vrijeme o njihovoj sudbini odlučivala civilna i vojna vlast na višem nivou.

254. Naime, da je o sudbini ovih muškaraca, odluka donošena, kako je rečeno, na višem nivou civilnih i vojnih vlasti, u svom iskazu potvrdio je i svjedok Refik Šehić, koji je istakao da o njihovoj sudbini odluku treba da donese krizni štab[94].

255. Dakle, imajući u vidu same radnje optuženog, njegov položaj i postojanje drugih organa kao što su krizni štabovi, Ilijaška brigada i SJB Ilijaš, Sud je zaključio da krivična odgovornost za boravak muškaraca civilia u školi u gornjoj Bioči, ne može pripisati optuženom.

VII. ZAKLJUČAK

256. Dakle nakon provedenog dokaznog postupka, Sud je zaključio da Tužilaštvo nije ponudilo dokaze koji bi po svom kvalitetu i sadržaju, izvan svake razumne sumnje upućivali na zaključak o krivnji optuženog.

257. Naime, među stranama nije osporavano da se kritični događaj u i ispred kuće Uzeira Selimovića desio. Iz dokaza Tužilaštva T-59 i T-60 (*izvodi iz matične knjige umrlih za Uzeira Selimovića i Zahida Selimović*), proizilaze određene nedoumice u pogledu tačnog datuma kad se ovaj događaj desio, međutim imajući u vidu okolnosti kritičnih događaja i vremena upisa u matičnu knjigu umrlih, te ostale izvedene materijalne dokaze i navode samih svjedoka, jasan je zaključak da se radilo o 29.05.1992. godine.

---

[94] Audio zapis svjedočenja svjedoka Refika Šehića od 17.05.2011. godine 00:59:42 h.

258. Za razliku od načelne saglasnosti između Tužilaštva i odbrane o samom događaju, da se isti zaista i desio, među stranama je bilo sporno učešće samog optuženog. Tužilac je tvrdio da je optuženi bio sudionik napada i da su njegove radnje takvog kvaliteta i značaja da se optuženi ima smatrati saizvršiocem dok je odbrana tvrdila da optuženi uopšte nije sudjelovao u napadu već ja pokušao pomoći svojim komšijama.

259. Nakon brojnih izvedenih dokaza i saslušanih očevidaca, uzimajući u obzir sve faktore koji mogu uticati na percepciju, među koje zasigurno treba spomenuti strah, šok, dobi i dr., Sud nije van svake razumne sumnje mogao izvesti zaključak o krivnji optuženog, pa je postupio u skladu sa odredbom člana 284. točka c) ZKP BiH i donio presudu kojom se optuženi oslobađa od optužbe iz tačke 1. optužnice.

260. Nadalje, Tužilaštvo je teretilo optuženog i za nezakonito zatvaranje civila i iz Gornje Bioče. Međutim, ovdje je bilo važno ocijeniti okolnosti koje su dovele do zatvaranja i da li je ono samo po sebi od početka moralo biti nezakonito.

261. Kako je u ranijem dijelu rečeno, veliki broj civila koji su zatvoreni posjedovali su oružje. Neki od njih su oružje predali u momentu predaje/lišenja slobode, dok su drugi, shvatajući prilike u kojima su se našli, oružje sakrili ili ga ostavili u šumi.

262. Dakle, u uslovima kada se vode borbe i kada je cjelokupno sigurnosno stanje izuzetno loše, logičnim se čini postupak da se muškarci pozovu na predaju i da se poslije izvršene predaje provede odgovarajući postupak koji bi bio temelj za eventualno zakonito lišenje slobode.

263. U kontekstu ovakvog slijeda, treba istaći kako je veliki broj svjedoka Tužilaštva istakao da uslovi boravka u školi u kojoj su bili zatvoreni nisu bili dobri, ali da su postupci stražara, pa i samog optuženog koji je viđen nekoliko puta u školi, bili korektni.

264. Događaji koji su naknadno uslijedili, odnosno prebacivanje muškaraca iz škole u Podlugove i potom Planjinu kuću u Semizovcu, se mora posmatratu u kontekstu izjave svjedoka Nebojše Marića, koji je naveo da su o sudbini muškaraca odlučivali Mirko Kopanja, Ratko Adžić i Miroslav Pustivuk.

265. Dakle, prema ocjeni Suda, postupak optuženog odnosno pozivanje na predaju i lišavanje slobode muškaraca koji su bili značajnim dijelom naoružani, čini se logičnim i prihvatljivim.

266. Međutim, činjenica da nakon lišenja slobode nije proveden odgovarajući postupak, a imajući u vidu relativno korektan odnos stražara za vrijeme dok su muškarci boravili u školi, odnosno da su ovi civili najveću nesreću pretrpili u vrijeme kad su bili na drugim lokacijama pod upravom drugih lica, Sud je zaključio kako ne postoji dovoljno dokaza da je optuženi, pozivao na predaju i lišio slobode određeni broj civila, u cilju nezakonitog zatvaranja.

267. Slijedom prethodno opisanih zaključaka Sud je u odnosu na tačku 2. optužnice, na osnovu odredbe člana 284. točka c) ZKP BiH donio presudu kojom se optuženi Srpko Pustivuk oslobađa od optužbe.

VIII. ODLUKA O TROŠKOVIMA I IMOVINSKOPRAVNOM ZAHTJEVU

268. Na osnovu člana 189. stav 1. ZKP BiH, optuženi Srpko Pustivuk je oslobađen plaćanja troškova krivičnog postupka iz člana 185. stav 2. tačke od a) do f) ovog zakona te isti, sa nužnim izdacima optuženog i branioca, te nagradom branioca, padaju na teret budžetskih sredstava Suda.

269. Odlučujući o imovinskopravnom zahtjevu oštećenih, Sud je na osnovu odredbe člana 198. stav 3. ZKP BiH, oštećene sa svojim imovinsko pravnim zahtjevom uputio na parnični postupak.

PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA
Enida Hadžiomerović

ZAPISNIČAR
Emil Pinkas

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude dozvoljena je žalba vijeću Apelacionog odjeljenja Suda BiH u roku od 15 (petnaest) dana od prijema pismenog otpravka presude.

IX. SADRŽAJ

I. IZREKA **2**

II. TOK POSTUPKA **6**

A. OPTUŽNICA 6

B. POČETAK GLAVNOG PRETRESA 6

C. IZVEDENI DOKAZI 7

1. Tužilaštvo 7

2. Odbrana 11

3. Sud 11

D. ZAVRŠNE RIJEČI 12

1. Tužilaštvo 12

2. Odbrana 13

III. PROCESNE DOLUKE **14**

A. RJEŠENJE O PRIHVATANJU UTVRĐENIH ČINJENICA 14

B. ODLUKE O ZAŠTITI SVJEDOKA 16

C. IZUZETAK OD NEPOSREDNOG IZVOĐENJA DOKAZA – PRIHVATANJE ISKAZA SVJEDOKA U SKLADU SA ODREDBOM ČLANA 273. STAV 2. ZKP BIH 17

D. ODLUKA O ISKLJUČENJU JAVNOSTI 17

E. PROTEK ROKA OD 30 (TRIDESET) DANA 18

IV. GENERALNA OCJENA DOKAZA U POSTUPKU **18**

V. RELEVANTNO PRAVO **21**

VI. ČINJENIČNA UTVRĐENJA SUDA **24**

A. TAČKA 1 OPTUŽNICE/PRESUDE 24

B. TAČKA 2 OPTUŽNICE/PRESUDE 43

VII. ZAKLJUČAK **49**

VIII. ODLUKA O TROŠKOVIMA I IMOVINSKOPRAVNOM ZAHTJEVU **51**

IX. SADRŽAJ **52**